

HRISTOSUL DIN APOCALIPSA

*Referințele din Scriptură provin din
traducerea Dumitru Cornilescu*

CONȚINUT

CUVÂNT ÎNAINTE
NOTA TRADUCATORULUI
PREFAȚĂ
O TRANZIȚIE PERSONALĂ SURPRINZĂTOARE
O EVANGHELIE STRÂMBĂ
MARTORUL CREDINCIOS
CEL ÎNTĂI NASCUT DINTRE CEI MORȚI
DOMNUL ÎMPĂRAȚILOR PĂMÂNTULUI
CEL CARE NE-A IUBIT ȘI NE-A SPĂLAT
EL NE-A FĂCUT PREOȚI PENTRU DUMNEZEUL LUI
EL VINE
HAINA LUI
BRÂUL LUI
CAPUL ȘI PĂRUL LUI
OCHII LUI
PICIOARELE LUI
GURA ȘI GLASUL LUI
MÂNA LUI DREAPTĂ
FAȚA LUI
LEUL
MIELUL
MIRELE
TEMPLUL
EU SUNT
DOMNUL ÎMPĂRAȚILOR PĂMÂNTULUI

CUVÂNT ÎNAINTE

Câteva cuvinte sincere, totuși cutremurătoare, despre această carte din partea unui stimat și preaiubit prieten credincios – regretatul Leonard Ravenhill

Dintr-o duzină de cărți despre Apocalipsa, pe care le am în biblioteca mea, această carte a prietenului meu Lowell Brueckner m-a mișcat cel mai mult. Este directă, practică, dureroasă, dar deosebit de utilă. Autorul nu fixează vreo dată, nici nu se străduiește să interpreteze numărul 666 sau numele lui Anticrist.

În timp ce citeam această carte, în mintea mea era întipărit cuvântul proorocului – „**Sunați în gura mare pe muntele Meu cel sfânt.**” (Ioel 2:1). Timpul pentru publicarea acestei cărți este foarte potrivit și actual. Suntem într-un moment de criză pentru istoria omenirii. Oamenii îl ignoră pe Domnul Hristos ca fiind Lumina lumii. El a spus că oamenii iubesc mai mult întunericul decât lumina. Și ei încă o fac. Întunericul acoperă pământul și un întuneric gros îi acoperă pe oameni. Noi am eliminat zece lumini (cele zece porunci) din fiecare sală de clasă școlară. Biblia – o candelă pentru picioarele noastre – lipsește din aproape fiecare casă. Astfel copiii noștri se luptă și se poticesc în întuneric. Cu mâhnire constatăm că predicarea Bibliei pierde teren în multe Biserici.

Citind această carte, am înțeles din nou că Domnul Isus spune despre evenimentele teribile din Apocalipsa, că au să se întâmple „**ÎN CURÂND**”. Adăugați la asta Evrei 1:2, „**La sfârșitul acestor zile...**” – cuvinte rostite cu 2000 de ani în urmă.

Această carte are un mesaj vital pentru ziua de astăzi, când în biserici:

- Niciodată nu a fost mai multă vorbă despre credință și niciodată mai multă cerșeală;
- Niciodată nu a fost mai multă evanghelizare și niciodată mai puțină trezire;
- Niciodată nu a fost mai multă învățătură din Biblie și niciodată mai multă confuzie;
- Niciodată nu au fost mai mulți credincioși și mai puțini ucenici;
- Niciodată nu a fost mai multă acțiune și mai puțină ungere;
- Niciodată nu au fost mai multe seminarii și mai puțini sfinți;
- Niciodată nu a fost mai multă cunoștință despre Biblie și niciodată mai puțină înțelegere;
- Niciodată nu au fost mai multe bogății în exterior și niciodată mai multe zdrențe în interior;
- Niciodată nu a fost mai multă petrecere și niciodată mai puțin post;
- Niciodată nu a fost mai multă credință și niciodată mai puțină trăire a Evangheliei;
-

NOTA TRADUCATORULUI

Dragi cititori

În iarna anului 1999 ma aflam la Figa, județul Bistrița-Năsăud trimis de Biserica Evanghelică Română să susțin lucrarea de acolo. Figa este un sat mic, cu 800 de case, strazi de pamant, fara telefoane si la 6 Km distanta de la cea mai apropiata sosea. Adunarea de credinciosi era mica, dar timpul pe care l-am petrecut acolo nu il voi uita niciodata. Dupa plecarea mea de acolo si sosirea in Mexic multi m-au judecat ca nu au vazut prea multe rezultate in urma sederii mele de un an la Figa. Imi vine in minte ceea ce a spus Jim Elliot, martirul zilelor noastre ucis de indienii Auca in Ecuador: "Prea

multi misionari cauta sa faca ceva pentru Dumnezeu, dar nu stiu ca de fapt Dumnezeu cauta sa faca ceva in ei". Asa ca toata iarna anului 1999-2000 am lucrat zi de zi la traducerea unei carti scrisa de bunul meu prieten Lowell Brueckner. Cartea este intitulata Hristosul din Apocalipsa.

Ma sculam dimineata la ora 5, aprindeam focul in soba de lemne (afara temperatura cobora uneori la minus 25-30 de grade Celsius), ma rugam o jumatate de ora, citeam din Biblie o ora si apoi traduceam un pasaj din carte. Ceea ce mi-a descoperit Dumnezeu in acele dimineti nu voi uita niciodata. Este o carte care te motiveaza sa te apropii mai mult de Domnul Isus. De multe ori noi nu il vedem pe Domnul Isus cand este langa noi si ne vorbeste. Chiar si Ioan izolat in insula Patmos a trebuit sa se intoarca si sa vada de unde venea acel glas puternic. El ne vorbeste si de multe ori noi ne uitam in alta parte. Asta a trebuit sa fac eu fiind la Figa. Sa ma intorc si sa aud ce avea El sa ma invete cu privire la plecarea mea in Mexic. Acolo El m-a pregatit pentru o lucrare mai grea. De fapt asa este viata celui credincios. Incercarile usoare ne pregatesc pentru unele mai grele. Asa ca ii multumesc Domnului pentru acea iarna rece si friguroasa in care El mi-a descoperit lucruri atat de minunate.

Cu permisiunea fratelui Lowell va trimite aceasta carte tradusa in Word XP si o puteti trimite si la altii. Ne rugam ca Domnul sa binecuvinteze mesajul ei. Va multumim pentru rugacinile dumneavoastra pentru noi. Ne puteti contacta la narcisnsara@yahoo.com

Pentru ca El e viu,

Narcis, Sara & Ruthie Dragomir (Mexico)

O TRANZIȚIE PERSONALĂ SURPRINZĂTOARE

Până în 1979, eu și soția mea am trăit viața noastră de familie pe câmpul de misiune. În acel an s-a născut ultimul din cei opt copii ai noștri. Am trăit în cea mai săracă și sălbatică zonă din vechiul Mexic. În ciuda multor împotriviri și amenințări, ne-am străduit să formăm o biserică într-un teritoriu aproape total neevangelizat. Mai târziu, vărul meu ni s-a alăturat, împreună cu familia lui. Am progresat văzând cu ochii, iar rezultatele au depășit cu mult așteptările noastre. Mii de oameni au fost convertiți cu adevărat și au luat naștere multe biserici locale.

În cei patrusprezece ani de ședere în Mexic, Biblia a fost manualul nostru. Am încercat să practicăm și să învățăm un creștinism de bază și nesofisticat. Asta presupunea practicarea unor lucruri ca: rugăciunea, citirea Scripturii, evanghelizarea, predicarea și cântarea.

Vizitele scurte și dense pe care le făceam în Statele Unite în acea perioadă, nu erau suficiente pentru a trăi din plin schimbarea subtilă, dar hotărâtă, care cuprinsese Biserica din țara noastră; o schimbare care a străbătut întreaga lume occidentală. Când ne-am mutat în SUA, am început o slujire în zonă și am înțeles clar că situația deraiase într-un mod înspăimântător de la ordinea biblică.

Neseriozitatea generală și lipsa de angajament erau o surpriză dureroasă. În generația noastră și în mare parte din cea anterioară, creștinii din lumea occidentală au trebuit să lupte împotriva confortului, amuzamentului și bogăției, pentru a trăi un creștinism serios și înflăcărat. Dar situația care se generaliza acum, era oricum ceva neașteptat și cu mult mai alarmant.

Am fost aproape copleșiți de imoralitatea care invadea rândurile liderilor creștini și nu era vorba de cazuri izolate. Legăturile dintre pastori și femeile din adunările lor erau o pacoste scăpată de sub control. Predicatori de renume au divorțat de soțiile lor și s-au recăsătorit, timp în care și-au menținut slujba lor publică, iar publicul în general, nu părea aproape deloc scandalizat.

Creșterea și sofisticarea rolului atribuit consilierii creștine ne-au zăpăcit. Consilierea îți răpea săptămânal ore prețioase pentru a încerca să rezolve multe și variate încurcături. Cuvinte și fraze noi *de respingere, etalarea meritelor personale, lipsa de autostimă și neputința de a iubi pe cineva* au ajuns la urechile noastre tocmai din partea acelor care ne învățau în cercurile evanghelice din tinerețea noastră. Ne venea greu să înțelegem cum puteau aceste lucruri să se raporteze la învățăturile din Noul Testament.

Apoi, mai era și profesionalismul pe care îl atingeam amuzamentul creștin. Evanghelia televizată a atins cote cutremurătoare: casete, coreografie, tehnici microfonice și recuzită. Concerte ținute de personalități faimoase au atras mii de persoane, care au răspuns muzicii, nu numai cu aplauze dar și cu fluierături, țipete și huidueli. Casete și înregistrări evanghelice au atins prețuri maxime. Drama, mima, clovni și marionetele nu mai erau destinate să distreze copiii, ci au devenit o parte majoră a lucrării de evanghelizare.

Teancuri de cărți cu subiecte precum hrană sănătoasă, îmbunătățirea și implicarea personalității în activitățile sociale, au umplut cele mai bune rafturi din librăriile creștine. Clasicii, oamenii mari ai lui Dumnezeu, cărți despre rugăciune și viață evlavioasă au fost împinse în colțurile întunecoase. Săli imense au fost umplute de mulțimi de oameni care frecventau seminariile despre orice subiect imaginabil. Mass-media, corespondența și comitetele locale de partid din întreaga țară au promovat acțiuni politice creștine.

Ne-am convins din adâncul inimilor noastre că lucrurile la care asistam, erau străine de intențiile Domnului Isus Hristos. Multe dintre ele erau în afara Scripturii; unele erau chiar împotriva Scripturii. Era imposibil să ne imaginăm că Petru și Pavel ar fi încurajat și ar fi participat la asemenea acțiuni.

Mai întâi am fost șocați, apoi mâniați și în final, ne-am dat seama că nu trebuia să ne lăsăm atrași în acest curent. În cel mai bun caz, aceasta era o abatere serioasă de la Noul Testament. În cel mai rău caz aceasta era o nouă formă de religie și Hristosul proclamat era altul decât Hristosul din Biblie. Nu este posibil ca duhuri sinistre să fi intrat și să fi furat slava Lui?

O EVANGHELIE STRĂMBĂ

O femeie de vârstă medie se închină împreună cu oamenii din Biserică. Măinile îi sunt ridicate iar fața ei este aproape angelică. Lacrimile îi curg pe obraji. Este victima unei căsătorii nefericite. La școala biblică a întâlnit un om cu care s-a căsătorit. După aceea, el a avut o cădere psihică și ei i-a devenit imposibil să mai trăiască cu el. Au divorțat.

După mulți ani, ea a început o nouă relație. Curând a apărut un copil nelegitim, dar a continuat să-l întâlnească pe acel om. Explicația ei: „Domnul înțelege nevoile mele”.

Această ilustrare nu este fabricată. Este vorba de o persoană pe care o cunosc în mod personal. Eu sunt sigur, că de fapt, aceasta este istoria a prea multor creștini declarați. Relația ei prezentă este condamnată în mod clar de Scriptură și nu trebuie acceptată în cercurile evanghelice. Această femeie se înșală crezând că Dumnezeu tolerează o asemenea comportare. Ar fii prea mult să întrebăm dacă închinarea acestei femei este idolatră, făcută înaintea unui alt Hristos – un duh străin.

Ceea ce este mai surprinzător este că eroina noastră este o fostă studentă a Școlii Biblice, crescută într-o familie creștină. Ar fi corect să credem că vinovăția pentru o asemenea înțelegere greșită a naturii lui Dumnezeu caracterizează nu numai propriile ei concepții, ci și mediul ei creștin? Este acesta rezultatul unei deficiențe serioase în hrana ei spirituală pentru o îndelungată perioadă de timp? De câte ori de exemplu, a auzit ea o predică sau a citit un material care Îl zugrăvea cu putere pe Hristos din cartea Apocalipsa? Se compară cu nenumăratele ocazii când El i-a fost prezentat ca fiind blândul și iertătorul Om din Galilea?

Oricum, decepția nu este întotdeauna datorată influenței umane. Apostolul Ioan în prima lui epistolă ne-a atenționat să „**cercetăm duhurile, dacă sunt de la Dumnezeu**” (1 Ioan 4:1). Revelațiile, un vis, o vedenie sau vizualizare, sunt modurile prin care un duh poate să ni se manifeste.

Într-o asemenea manifestare, el însuși poate să ni se prezinte ca fiind Hristos. Domnul Isus a spus: „**Fiindcă vor veni mulți în Numele Meu și vor zice «Eu sunt Hristosul!» și vor înșela pe mulți**” (Matei 24:5). Nu orice duh care zice „Eu sunt Isus” este un adevărat Hristos. Acesta este un fapt pe care trebuie să-l înfruntăm și să verificăm amănunțit toate revelațiile din afara Scripturii cu ajutorul Cuvântului scris al lui Dumnezeu. Trebuie să se potrivească cu întregul adevăr al Scripturii și să fie în corcondanță cu tot ceea ce este scris. Un singur verset sau două, în afara contextului, nu sunt suficiente. În ispitirea lui Hristos, Satan a demonstrat că este capabil să citeze porțiuni din Scriptură pentru a-și atinge scopul.

Apostolul Pavel i-a prevenit pe Galateni cu privire la denaturarea Evangheliei lui Hristos. El i-a avertizat cu privire la înșelăciunile și apostoli, incluzându-se chiar pe el însuși printre posibilele instrumente ale înșelăciunii. Era clar că Galatenii fuseseră deja înșelați și acest lucru era mai mult decât o simplă influență umană. „**Cine v-a fermecat pe voi...?**” (Galateni 3:1). Pavel spunea că se temea pentru Corinteni ca „**după cum șarpele a amăgit pe Eva cu șiretlicul lui, tot așa și gândurile voastre să nu se strice de la curăția care este față de Hristos. În adevăr, dacă vine cineva să vă propovăduiască UN ALT ISUS...cum îl îngăduiți de bine!**” (2 Corinteni 11:3,4). Dacă pericolul a fost real în zilele apostolice, atunci este real și astăzi. Dacă Hristos Însuși a fost ispitit ca să Se plece și să Se închine lui Satan, atunci nici urmașii Lui nu sunt scutiți.

Vom face un pas mai departe. (Este foarte posibil ca limitându-se să-L înțeleagă pe Hristos exclusiv pe baza Evangheliilor o persoană sau chiar creștinătatea să aibă de suferit serios). Există un principiu spiritual prezentat în nod explicit în Cuvântul lui Dumnezeu care afirmă că ceea ce vede omul, aceea devine. Iacov o ilustrează punând nuietele decojite înaintea oilor lui Laban pentru a zămisli miei bălțați, seini și peștriți. De aceea apostolul Pavel îi îndeamnă pe creștini să privească țintă la Domnul Isus și să fie, prin lucrarea Duhului Sfânt, „**schimbați în același chip al Lui din slavă în slavă**” (2 Corinteni 3:18). Apostolul Ioan făgăduiește că într-o zi, „**când se va arăta El vom fi ca El pentru că Îl vom vedea așa cum este**” (1 Ioan 3:2). Deci este esențial ca noi să avem o imagine corectă a lui Hristos înaintea ochilor noștri.

Cea mai clară și completă descoperire din întreaga Biblie a slăvitului nostru Domn și Mântuitor, Isus Hristos, o găsim în ultima carte. Nu îndraznim să trecem peste Evangheliile. Niciodată înțelegerea noastră nu va putea fi considerată adecvată până nu vom ajunge la ultimul capitol al Noului Testament. Isus din Nazaret, Hristosul din Galilea a fost interpretat greșit de unii ca fiind aproape un efeminat, bun și tandru, blând și ușor de înduplecat.

Este crucial pentru fiecare creștin din biserica de astăzi să examineze atributele minunate, care inspiră teamă, ale lui Hristos, așa cum le prezintă Apocalipsa lui Ioan. El ar trebui să se cerceteze dacă Hristosul la care el a venit este Unul și Acelaș cu Cel pe care apostolul l-a văzut și

l-a descris pentru ca toate veacurile să-L contempleze. Generația noastră are nevoie stringentă de o descoperire proaspătă, scripturală și grandioasă a Domnului Isus Hristos.

MARTORUL CREDINCIOS

Când eram băiat, toată familia ne strângeam în jurul mesei și fiecare din noi trebuia să ia un cartonaș din cutia cu promisiuni din Scriptură și când îi venea rândul, citea textul. Când tatăl meu a cumpărat cartonșele, el s-a străduit ca acestea să conțină și avertizări și binecuvântări. El vroia ca noi, copiii lui, să învățăm și veștile bune și cele rele. Astăzi, oricum, sunt mulți oameni cărora le este frică să înfrunte circumstanțele negative. Există posibilitatea chiar să cumperi o „Biblie” din care „părțile rele” au fost îndepărtate.

Într-o zi pe când ascultam imnul meu preferat „La cruce”, interpretat de un grup coral, atenția mi-a fost atrasă de versul „pentru un vierme ca mine”. Oricum ei l-au cântat „pentru unul ca mine”. O interpretare modernă a marelui imn al lui Newton „Mărețul Har” preferă să pună „mărețul har care a salvat pe unul ca mine” în locul originalului „care a salvat un ticălos ca mine”. Mă întreb ce ar spune John Newton despre asta. Înainte de convertirea lui, Newton a fost un comerciant de sclavi fără milă care viola femeile africane pe care le transporta pe vasul lui în America – cu siguranță un ticălos!

Se pare că mulți compozitori și muzicieni de astăzi nu mai ascultă „Isus Hristos, martorul credincios”. Acesta este titlul pe care apostolul Ioan îl dă lui Hristos în Apocalipsa 1:5. El a împrumutat acest termen chiar de la Domnul. Hristos l-a folosit în prezentarea Sa înaintea Laodicienilor, în capitolul trei. Domnul Isus a spus aceluși grup de creștini declarați: „**Ești ticălos**” (Apocalipsa 3:17).

Laodicea avea o părere foarte bună despre sine. Ea spunea „sunt bogat” și se referea la bogăția ei materială. Astăzi, noi auzim de personalități religioase populare care fac reclamă prosperității financiare. Mesajul lor sună cam așa: „Dumnezeu nu vrea ca noi să fim săraci...și după toate, noi suntem copiii Împăratului... am putea să dobândim lumea. Oricum, Martorul Credincios spune altceva – „**Nu știi că ești... sărac**” (Apocalipsa 3:17).

Psihologia creștină nu poate să spele pata vinovată a unui cuget corupt. Toată vorbăria despre autostimă, imagine personală și egoism nu au stăvilit fluxul de pacienți care se îndreaptă spre aripa de psihiatrie a spitalului. Martorul Credincios al lui Dumnezeu spune: „**Nu știi că ești ... nenorocit**” (Apocalipsa 3:17). Oamenii bisericii contemporane își astupă ambele urechi în încercarea zadarnică de a nu auzi acest verdict.

Toate seminariile, Evanghelia televizată, emisiunile radio și revistele strălucitoare nu pot să deschidă ochii profesorului modern de creștinism. El poate să aibă caietul doldora de sfaturi și de planuri de acțiuni și totuși să fie ignorantul din totdeauna, în ceea ce privește cunoașterea personală a lui Dumnezeu. Martorul Adevărat a mărturisit: „**Esti ... orb**” (Apocalipsa 3:17) și toată învățătura din lume nu va lumina întunericul până când doftoria cerească pentru ochi nu va îndepărta blestemul.

Unul este ispitit să ia în sens literal afirmația Domnului Isus „**Ești ... gol**” (Apocalipsa 3:17), deoarece o ieșire pe plajă sau la un centru comercial, în compania unor creștini moderni, va dovedi că mulți fac slabe încercări de decență. Oricum, rușinea goliciunii spirituale este chiar mai orbitoare. Vă amintiți de afișele: „Creștinii nu sunt perfecți – sunt doar iertați”. Foarte bine, e adevărat, dar imperfecțiunile – mai bine zis – păcatele creștinilor numai de publicitate mai aveau nevoie. O viață care face rușine Numelui lui Hristos printr-o mărturie neglijentă nu poate fi justificată pretinzând că „Hristos este neprihănirea mea” și că „Dumnezeu mă vede prin Hristos”. Îmi amintesc un cântec care scoate la iveală că:

„Ceea ce ești vorbește atât de tare
Că lumea nu poate auzi ce spui”.

Domnul Isus a zis: „**Eu sunt ... adevărul**”(Ioan14:6). Este adevărul care va triumfa în judecata finală. Restul, totul se va spulbera, ca cădea și va fi aruncat în împărăția întunericului. În cartea Lui nu sunt rapoarte exagerate. El înregistrează atât greșelile și căderile oamenilor, cât și succesele lor. El niciodată nu colorează faptele goale pentru a le face mai atractive. El nu supraestimează niciodată o parte pentru a crea o impresie falsă. El a vorbit despre iad dar și despre cer, despre prigonire dar și despre fericire, despre durere și suferință dar și despre bucurie și încântare, despre mânie și ură dar și despre dragoste și milă.

Dați paginile în Evanghelia după Ioan și Îl vedeți pe Martorul Credincios – credincios până la moarte. Domnul Isus este un purtător, care nu se compromite, al adevărului. În sala de judecată a lui Pilat, El a declarat că s-a născut și va muri ca Împărat al Adevărului. „**Eu pentru aceasta M-am născut și am venit în lume, ca să mărturisesc despre adevăr. Oricine este născut din adevăr ascultă glasul meu**” (Ioan 18:37).

Aparent, niciodată nu ești bine văzut când ai certitudini. Ca și cei ce formează societatea zilelor noastre, Pilat nu știa nimic pe deplin. „**Ce este adevărul**” întreabă el. Opinia și punctul de vedere sunt ridicate mai sus decât adevărul lui Dumnezeu. Cine vrea să fie etichetat ca dogmatic sau fanatic? „**Dar acum căutați să Mă omorâți**”, a spus Domnul Isus, „**pe Mine, un om, care v-am spus adevărul, pe care l-am auzit de la Dumnezeu**”(Ioan 8:40). Apostolul Pavel a descoperit că și credincioșii aveau probleme în acceptarea adevărului: „**M-am făcut eu oare vrăjmașul vostru pentru că v-am spus adevărul?**”(Galateni 4:16).

Un creștin, care vrea să treacă biruitor prin viața lui pământească, trebuie să aibă mijlocul încins cu adevărul. „**Dar cine lucrează după adevăr, vine la lumină, pentru ca să i se arate faptele, fiindcă sunt făcute în Dumnezeu**”(Ioan 3:21). Nu ne facem nici o favoare evitând neplăcerea de a fi expuși luminii lui Dumnezeu. Hristosul din Apocalipsa este credincios în a fi în mod total onest cu noi. Acesta este marele nostru avantaj. Lucrarea de transformare și perfecționare în viețile noastre începe cu o evaluare precisă a condiției noastre.

El nu este un prieten care să ne măgulească. Orice „Hristos” care privește numai la partea pozitivă a noastră, care albește greșelile și lipsurile este un duh străin. Hristos va rămâne credincios adevărului, chiar dacă întreaga lume va pieri prin împotrivire.

CEL ÎNTÂI NĂSCUT DINTRE CEI MORȚI

Astăzi, mântuirea falsă abundă. Oamenii religiei au vorbit întotdeauna despre un cer ipotetic care ar putea fi atins prin fapte umane. „*Dacă sunt o persoană bună, dacă rămân credincios cauzei, dacă respect regula de aur, apoi, sunt șanse să am o veșnicie fericită*”. Noi încă trebuie să ținem seama de cei care se gândesc la aceste lucruri. Oricum, cercetările ne arată că din cei ce cred că există un Dumnezeu și că omul are un destin veșnic, 60% cred că vor merge în cer. Cei din urmă, s-ar părea, au o mentalitate diferită de a primilor. Cu toate acestea, ei cred că vor fi mântuiți. Au ei dreptate?

Nu puțini sunt cei care își fundamentează mântuirea pe o listă de adevăruri cu care ei sunt de acord. Prima întrebare care li se pune:

- Ai păcătuțit?
- O, da, vine răspunsul, am făcut multe lucruri care nu sunt drepte.
- Foarte bine, atunci, ești de acord că pedeapsa păcatului este moartea?
- Sunt de acord cu asta.
- Ai știut că Domnul Isus a murit pentru păcatele noastre?
- Bineînțeles, toată lumea știe asta.
- Bun, Dumnezeu îți oferă viața veșnică în dar. Vrei s-o primești?
- Da, vreau.

El este condus în rugăciune, care acoperă aceste puncte și apoi i se dau asigurări ferme, că din acel moment este salvat pentru veșnicie.

Mă grăbesc să adaug că toate aceste puncte sunt adevărate, dar cel puțin un ingredient vital este uitat – nașterea din nou. Domnul Isus a zis: „ **Trebuie să vă nașteți din nou**”. Nașterea din nou nu vine automat după ce o persoană se învoiește cu o listă de fapte sau repetă rugăciunea păcătoșului.

Nașterea din nou nu este un act pe care omul religios să-l poată manevra. Oamenii nu o pot determina. Este, în întregime, lucrarea lui Dumnezeu. Adevărații creștini nu sunt făcuți, ei sunt născuți „**nu din sânge, nici din voia firii lor, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu**”(Ioan 1:13). Prea adesea nașterile eșuează, se culeg fructe necoapte. Experimentatorii, sintetizând lucrarea lui Dumnezeu, dau o nădejde falsă. Mulți merg la altar, dar acolo nici nu mor, nici nu învie la o viață nouă.

În Apocalipsa, Domnul Isus este numit „**Cel Înti născut din morți**”(Apocalipsa 1:5). El este Întemeietorul unui neam spiritual. El este o sămânță dătătoare de viață care aduce nașterea din nou și viață nouă în duhul mort al oricărui om care vine la Dumnezeu prin El. Apostolul Pavel învață astfel: „**Omul întâi Adam a fost făcut suflet viu. Al doilea Adam a fost făcut un duh dătător de viață**”(1 Corinteni 15:45).

Deci au fost numai doi înaintași ai rasei umane. Adam a fost primul. Toate rădăcinile noastre fizice, ca și moartea fizică și spirituală sunt în Adam. Toate originile noastre se întorc la el și noi nu putem fi, omenește vorbind, decât ceea ce Adam a fost. Fiecare din noi poartă genele lui și numai ale lui. Am fost creați în Adam, în Adam am păcătuit și în Adam murim.

Domnul Isus Hristos este ultimul Adam – ultimul înaintaș. Nu va fi altul. „**Omul dintâi este din pământ, pământesc; omul al doilea este din cer**”(1Corinteni 15:47). Zămislit într-o fecioară, umbrită de puterea Celui Preaînalt, El a adus viață nouă, cerească unei rase umane condamnate și fără nădejde. El a provocat moartea, vărsându-și sângele de bună voie și coborând în mormânt. Milioane coborâseră înaintea lui. Nimeni nu s-a mai întors vreodată.

În dimineața Paștelui, grătiile morții, care ținuseră pe orice ființă omenească de la Adam încoace, au fost deodată deschise. Ultimul Adam a ieșit cu un dispreț sfânt față de mormânt și trăiește pentru totdeauna triumfător asupra lui. El este cel întâi născut din morți. Viața Lui este cea care intră în duhul uman de la nașterea din nou și o însuflețește pentru totdeauna. Are loc o minune. Omul este re-creat în mod supranatural. Numai în felul acesta el intră în Împărăția lui Dumnezeu. Chiar trupul lui muritor va deveni nemuritor, pentru că cei morți fizic în Hristos vor învia din nou.

Cea mai semnificativă întrebare adresată vreodată unei ființe umane este: „Ești încă o ființă Adamică sau ai fost re-creat în Hristos? Te-ai născut o dată sau de două ori? A fost viața ta transformată? Iubești lucrurile pe care le urai și urăști lucrurile pe care odată le iubeai? Ești legat de pământ sau ești conștient de o putere supranaturală care lucrează în tine și care te ridică?”

DOMNUL ÎMPĂRAȚILOR PĂMÂNTULUI

Când eram adolescent, un prieten de-al meu, fiul președintelui unui Colegiu Biblic, a mers la o școală publică în orașul New York, pentru câțiva ani. Ca multe alte școli din oraș, aceasta era vestită prin violență. Pentru oricare motiv, doi tineri negri uriași, l-au plăcut pe acest băiat alb lipsit de apărare și s-au purtat cu el ca niște adevărați prieteni. Datorită acestei prietenii, ori de câte ori mergea la școală, nimeni nu îndrăznește să se atingă de el. Avea și alți prieteni, de statură și de vârstă mai mică, dar care nu-i foloseau la nimic împotriva unui dușman. Oricum, prietenia acestor apărători de temut era binevenită pentru el.

Îngerul înșelător al luminii încearcă să neutralizeze frica de Dumnezeu din mințile oamenilor. El L-ar descrie pe Dumnezeu ca pe un om bătrân, tolerant și plictisit, obișnuit cu nepăsarea, neascultarea și capriciile de copii răsfățați. Un asemenea „dumnezeu” este mulțumit

cu o natură egoistă, dar nu este de nici un ajutor în bătăliile vieții. Nu este de mirare că cei care acceptă acest concept trebuie să fie biruiți mereu și mereu.

Adeesea în Evanghelii, Hristos este oferit ca un prieten al păcătosului – de exemplu „Ești singur, fără prieten? Nu ai pe nimeni la care să te duci cu problemele tale? Atunci, vino la Domnul Isus. El va fi prietenul tău”.

În adevăr, Hristos s-a declarat pe Sine Însuși un prieten al ucenicilor. El este Prietenul Păcătoșilor, dar cum poți să apreciezi prietenia Lui fără ca mai întâi să analizezi demnitatea Lui? Cu o ceată de dușmani de moarte care nu ne dau pace în călătoria pe pământ, care urmăresc cu înrâncenare nimicirea noastră veșnică, avem nevoie de un prieten care să poarte un semn al autorității.

„Deaceea și Dumnezeu L-a înălțat nespus de mult și I-a dat Numele, care este mai presus de orice nume; pentru ca, în Numele lui Isus să se plece orice genunchi ... și orice limbă să mărturisească spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domnul” (Filipeni 2:9,10). Cel care nu se supune tronului nu are privilegiul apărării divine. Oricine se apropie de tronul harului trebuie să-și plece genunchii înaintea Împăratului Isus. Nu primim nici un ajutor în vreme de nevoie, fie că nevoia este de protecție, de salvare, de vindecare sau de restaurare, fără să ne supunem deplin autorității tronului Său. Noi avem de-a face cu cel mai puternic monarh din Univers. Orice voie trebuie să se supună voiei Sale. Nimeni nu poate să intre cu pas hotărât pentru a-și urma propriul drum.

În Evanghelii, maiestatea lui Hristos nu este vizibilă în totalitate. Îl vedem pe Domnul Isus supunându-se autorităților. Foarte devreme, în viața Lui, El este dus în Egipt pentru a scăpa de moartea decretată de Irod cel Mare. Peste treizeci de ani, El este adus înaintea altui Irod și luat în bătaie de joc. Este condamnat de marele preot și în final fiind executat de guvernatorul roman.

Psalmistul a anticipat această împotrivire (Psalmul 2): **„Împărații pământului se răscoală și domnitorii se sfătuiesc împreună împotriva Domnului și împotriva Domnului și Unsului Său”**. Apoi declară că s-au întors cărțile pe dos: **„Dați cinste Fiului, ca să nu se mânie și să nu pieriți pe calea voastră, căci mânia Lui este gata să se aprindă”**. În Apocalipsa, Îl vedem pe Fiul cum își ocupă locul care I se cuvine ca **„Domn al împăraților pământului”** (Apocalipsa 1:5).

Domnul Isus Hristos nu este obiect de sondaje electorale. Maiestatea Lui nu se ridică și nici nu coboară în opinia publică. El este Preot și Împărat pentru totdeauna, după rânduiala lui Melhisedec. Acest Împărat al neprihănirii, Împărat al Păcii, **„fără tată, mamă, fără spiță de neam, neavând nici început al zilelor, nici sfârșit al vieții”** (Evrei 7:2,3) are o domnie veșnică. Alții au pierdut pozițiile lor din cauza morții. Acest Unul **„a fost pus nu prin legea unei porunci pământestii, ci prin puterea unei vieți nepieritoare”** (Evrei 7:16).

Veșnicia epistolei către Evrei a mai citat un alt cuvânt profetic cu privire la Mesia Împăratul: **„Scaunul Tău de domnie, Dumnezeule, este în veci de veci”** (Evrei 1:8). El i-a avertizat pe cititori **„Trebuie să ne ținem de lucrurile pe care le-am auzit...cum vom scăpa noi dacă stăm nepăsători față de o mântuire așa de mare”** (Evrei 2:1-3). Mai târziu, el repetă înștiințarea: **„Cu cat mai aspră pedeapsă credeți că va lua cel ce va călca în picioare pe Fiul lui Dumnezeu?”** (cap. 10:29). Domnul Isus este încoronat cu cinste și glorie. El este vrednic de o ascultare totală, fără rezerve și plină de încredere. Nesupunerea față de ceea ce cere El, va dezlănțui o judecată și mânie de neasemuit.

Apostolul Petru ne-a avertizat în legătură cu proorocii mincinoși, care **„se vor lepăda de Stăpânul care i-a răscumpărat”** (2 Petru 2:1). Substantivul grecesc este foarte puternic în acest caz și anume – despotees – care în limba română se traduce *despot*, ceea ce înseamnă domnitor absolut, un titlu infam și impropriu când este atribuit vreunui om, dar un nume în totalitate legitim pentru Domnul împăraților pământului. Oamenii stăpânesc ca niște despoți și supușii lor sunt oprimați. El este despot, iar justiția triumfează. Orice altă putere trebuie să I se supună. Întotdeauna noi câștigăm biruința sub autoritatea tronului Său.

CEL CARE NE-A IUBIT ȘI CARE NE-A SPĂLAT

Martin Luther a intrat într-o mănăstire Romano-Catolică pentru a-și liniști cugetul lui încărcat. Acolo el s-a disciplinat și a postit până la un pas de înfometare. Dar neliniștea lui a crescut și mai mult. În final el a mărturisit: „Am păcătuit și păcatul meu nu este de iertat. Nu pot să-L iubesc pe Dumnezeu”. În asprimea și posomorârea lumii care-l înconjură, el a înțeles greșit intențiile lui Dumnezeu cu privire la el.

Luther nu a fost nici primul și nici ultimul care a ajuns la o asemenea concluzie. De la începutul timpului, șarpele cel rău a strămbat adevărul, preocuparea lui fiind deformarea caracterului lui Dumnezeu în mințile oamenilor. În Grădina Edenului, el a semănat cu viclenie în Eva ideea că Dumnezeu nu a urmărit cele mai bune interese pentru ea. El a lăsat să se înțeleagă că Dumnezeu ascundea anumite lucruri de ea și de Adam. O dată ce strategia i-a reușit, apoi a fost ușor să-i ducă la neascultare. Tiparul rău s-a repetat apoi de-a lungul istoriei.

Întreaga națiune a lui Israel a căzut pradă vicleniei lui hulitoare. Moise a decoperit rădăcina păcatului lor și noi observăm că ea este, în esență, aceeași robie care l-a stăpânit pe Luther: **„Ați cârtit în corturile voastre și ați zis: «Pentru că ne urăște, de aceea ne-a scos Domnul din țara Egiptului ca să ne dea în mâinile Amoniților și să ne nimicească»”**(Deuteronom 1:27). Ei nu puteau să-L iubească pe Dumnezeul despre care gândeau că nu-i iubește. Unde nu este dragoste, acolo nu poate fi credință, de aceea Moise continuă: **„Cu toate acestea voi n-ați avut încredere în Domnul, Dumnezeul vostru”**(Deuteronom 1:32). Ca urmare a acestei situații ei au fost deschiși oricărui fel de păcat și idolatrie.

Fii lui Iacov au făcut cunoștință cu un administrator aspru, din câte se pare, atunci când ei au fost nevoiți să meargă în Egipt să cumpere grâu. De fapt, asprimea era în inimile lor. Cu mulți ani în urmă, datorită geloziei, ei au intenționat să-l ucidă pe Iosif, fratele lor mai mic. Însă cel mai crud dintre ei, Iuda, a ales să-l vândă ca rob.

Domnitorul era destul de blând ca să le arate păcatul lor oribil din interior printr-o serie de încercări severe. În cele din urmă, toți au fost aduși la pocăință adâncă. Iuda a mers până acolo încât s-a oferit pe sine însuși ca rob în locul celui mai mic frate de tată, Benjamin. Apoi, s-a descoperit că cel cu care ei negociau era însuși Iosif. Numai în acest moment de pocăință, el a putut să se descopere pe sine și să-i primească pe frații lui cu iertare și restaurare. Porțile îndurării și ale dragostei erau deschise pentru ei.

Cu siguranță că Iosif devenise un domnitor ferm și drept, dar nu era nici aspru, nici răzbunător. În anii teribili ai robiei sale, el a învățat secretele dragostei lui Dumnezeu. El a învățat că prin greutăți și necazuri oamenii sunt forțați să se examineze pe ei înșiși cu onestitate. Suferința lui personală, peste 13 ani de robie și închisoare, i-a fost foarte utilă în comportarea lui față de ceilalți. Când ei au apărut pentru prima oară în fața lui, Iosif îi dorea mult. Și și-a ascuns iubirea sub o înfățișare rece și distantă numai să-și salveze familia de la foamete, dar și să aducă sufletele lor la o relație corectă cu Dumnezeu.

În această întâmplare din cartea Geneza, tratamentul crud la care a fost supus Iosif simbolizează fără îndoială tratamentul pe care L-a primit Domnul Isus. Îl vedem pe Mântuitorul trădat de un prieten, dat în mâinile unor oameni vicioși, judecat și condamnat la moarte. Urmează o judecare crudă și plină de batjocuri, urmată de o răstignire sângeroasă.

Crucea a fost o insultă pentru mulți. **„Dacă Dumnezeu ne iubește”**, gândesc ei, **„de ce nu ne spune pur și simplu «Vă iubesc și vă iert de păcate?» De ce toată această violență sângeroasă?”** Șarpele hulitor le va sugera că asta vine de la un Dumnezeu crud care cere o jertfă irațională.

Mințile noastre omenești au cunoscut dragoste numai dintr-un punct de vedere pământesc. Oamenii au născocit dumnezei și zeițe ale dragostei – de exemplu „Cupidon” și „Diana” – care simbolizează dragostea, așa cum o înțeleg ei. Ea este esențialmente sentimentală și tolerantă. Dragostea lui Dumnezeu este de o calitate infinit mai ridicată. Ea depășește puterea

noastră de înțelegere. Este nemărginită și fără sfârșit. Ea a existat înainte ca omul să fie creat și va merge în veșnicie. Este legătura indisolubilă a unității perfecte din interiorul Divinității. Gândește-te la asta, apoi încearcă să înțelegi agonia îngrozitoare a Fiului în momentul în care strigă la Tatăl Său de pe cruce: „**Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?**”(Matei 27:46).

În piepturile noastre locuiește cruzimea. Noi, împreună cu frații lui Iosif, am subestimat ticăloșia naturii noastre păcătoase. Trebuie să ni se arate într-o formă scrisă. Crucea servește acestui scop. Privim la ea, incapabili să înțelegem justiția ei în întregime, până când vedem că „**El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre**”(Isaia 53:5). El a purtat pedeapsa pe care noi o merităm. Suntem responsabili de moartea Lui.

Crucea demonstrează adâncimile corupției noastre, dar și cea mai mare manifestare a dragostei pe care a văzut-o vreodată pământul. Dragostea L-a ridicat pe Hristos pe cruce și sângele Lui ne-a spălat de toate murdăriile noastre păcătoase. Iosif a fost smuls din mâinile tatălui său, dar Tatăl ceresc L-a dat pe Fiul Lui de bunăvoie. „**Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu**”(Ioan 3:16). Profunzimea acestor cuvinte nu trebuie niciodată diminuată din cauza prea marelui familiarizării cu textul biblic. Ele depășesc în mod incomparabil cele mai înalte gânduri vorbite sau scrise vreodată de oameni. Există o pasiune în acele cuvinte; o dragoste pusă în acțiune.

Apostolul Pavel a încercat să o exprime: „**Hristos a murit pentru cei nelegiuiți...Pentru un om neprihănit cu greu ar muri cineva; dar pentru binefăcătorul lui, poate s-ar găsi cineva să moară. Dar Dumnezeu Își arată dragostea Lui față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi...Atunci când eram vrăjmași, am fost împăcați cu Dumnezeu, prin moartea Fiului Său**”(Romani 5:6-10). Mi s-a spus că un poet necunoscut a scris versurile următoare pe zidurile unui azil de nebuni:

Cu apa mării de-am înscrie
Iubirea Lui pe ceru-ntins,
Și orice om de-ar vrea să fie
Un scrib pe-al mării necuprins,
Și tot n-ar fi destul să scrii
- Căci mările-ar seca -
Din veșnicii în veșnicii
Se-ntinde Dragostea.*

* Versiunea în limba română. N. Trad.

Continuăm să scriem și să vorbim. Încercăm să simțim și să înțelegem. Oricum simțim mai mult decât putem să exprimăm, iar când sentimentele înseși sunt copleșite, tot n-am cunoscut Dragostea divină. Când totul este spus și făcut, suntem departe de a cunoaște deplin înălțimea, adâncimea, lărgimea și lungimea dragostei lui Dumnezeu, exprimată în persoana lui Isus Hristos, care a murit pentru noi.

Deși într-un mod totalmente imperfect, Martin Luther a făcut într-o zi această mare descoperire. A eliminat trauma lui și a lansat Reforma. A zguduit lumea de religia ei prin fapte și a restabilit marele adevăr că mântuirea vine prin har, prin credință (numai prin credință). Dumnezeu a vrut-o și a plănuit-o. Hristos ne-a iubit și ne-a spălat de păcatele noastre.

EL NE-A FĂCUT PREOȚI PENTRU DUMNEZEUL LUI

Pastorul unei biserici mari și influente din Vestul Mijlociu al Statelor Unite începuse să bea. Îmi aduc aminte că era un om blând și bun, iar familia mea vizita din când în când biserica și casa lui. Era o prezență foarte agreabilă și avea un deosebit simț al umorului. El a început să

„ciupească sticla” – numai puțină băutură din când în când pentru a-l ajuta să facă față responsabilităților sale. Curând, el a descoperit că nu putea răzbate în viață fără ajutorul alcoolului. El bea duminica dimineața înainte de a veni la biserică și de a-și susține predica. Își pune mâna la gură atunci când îi saluta pe oameni la terminarea serviciului. În mărturisirea și pocăința lui, a descoperit el mai târziu că poverile și presiunile făcute asupra lui de congregație și în special de comitetul director, erau prea mari ca să le suporte.

Un cărturar l-a întrebat pe Domnul Isus: **„Care este cea dintâi din toate poruncile?”** Dacă această întrebare ne-ar fi pusă nouă astăzi, am putea răspunde cu sinceritate: **„Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși”**, iar a doua seamănă cu prima: **„Să iubești pe Domnul Dumnezeu tău”**. În esență și practic, evangheliismul modern, a pus în multe cazuri nevoia umană pe primul loc, iar voia lui Dumnezeu pe al doilea. Observați cum toate departamentele și instituțiile din biserică nu fac altceva decât să se îngrijească de nevoile și dorințele omenești, sub toate aspectele lor...observați cum predicarea se concentrează în jurul omului, a fericirii și bucuriei lui de acum – tot ceea ce lumea trebuie să ofere – și a cerului mai târziu. Caută să se îngrijească de natura căzută, în loc să i se împotrivescă. Asta întoarce toate lucrurile pe dos. Ca un rezultat, în general vorbind, copiii de credincioși sunt astăzi mai nedisciplinați ca oricând, iar tinerii sunt tot mai răzvrățiți. Adulții sunt înnebuniți după plăcere și bogății, iar rata divorțurilor crește. Slujitorii acordă o mare importanță salariilor și beneficiilor. Nu s-a intenționat să fie așa.

Domnul Isus nu a făcut nimic altceva, decât ceea ce a văzut la Tatăl. Lucrarea Lui pe pământ a făcut în totalitate parte dintr-un plan mareț conceput în mintea lui Dumnezeu înainte de începutul lumii. Lumea a fost creată din plăcerea Lui (vezi Apocalipsa 4:11). Cel din urmă scop al lui Hristos nu a fost numai să ne salveze, dar și să inițieze o națiune de preoți, care să slujească, să se închine și să aibă părtășie înaintea lui Dumnezeu. **„A făcut din noi o împărăție și preoți pentru Dumnezeu, Tatăl Său”** (Apocalipsa 1:6).

De fapt, noi devenim beneficiarii, dar numai atunci când ne supunem lui Dumnezeu și suntem de acord cu voia și scopul Lui. În ceea ce privește pe ucenicii Lui, Domnul Isus s-a rugat: **„Ai Tăi erau și Tu Mi i-ai dat; și ei au păzit Cuvântul Tau.”**(Ioan 17:6). Ei aparțineau Tatălui înainte ca Domnul Isus să intre în viețile lor. Au fost dați lui Hristos pentruca, prin El, ei să poată învăța să păzească Cuvântului Tatălui. Astfel, Domnul Isus a venit pe acest pământ, în primul rând, din dragostea Tatălui Său, iar în al doilea rând, din dragoste pentru rasa umană.

Cine se poate încrede în planurile și dorințele lui proprii? Este o mângâiere și o odihnă să știi că Evanghelia este planul lui Dumnezeu. Aceasta așează lucrurile într-o perspectivă corectă pentru noi. (Dumnezeu nu există ca să ne salveze de flăcările iadului și să trăim veșnic). Păcatele noastre sunt spălate pentru ca noi să putem sta neprihăniți înaintea lui Dumnezeu. Mântuirea și viața veșnică ne sunt date pentru ca prin ele, noi să putem împlini plăcerea lui Dumnezeu pentru veșnicie. El Și-a revărsat dragostea Lui peste noi și ne-a binecuvântat cu daruri negrăite, pentru ca noi să putem sluji plini de bucurie înaintea Lui. Vedeți, Lui nu-I face plăcere să aibă lângă El niște robi supuși, ci caută oameni liberi, iubitori și pasionați ca să înconjoare tronul Său.

Este drept că noi trebuie să iubim și să slujim aproapei noastre, dar cu dragostea lui Dumnezeu, în termenii lui Dumnezeu și pentru scopul lui Dumnezeu.

Dragostea noastră trebuie să fie în primul rând pentru Dumnezeu. Apostolul Pavel a spus: **„Dacă aș căuta să plac oamenilor, n-aș mai fi robul lui Hristos”** (Galateni 1:10). El a învățat biserica din Corint să urmeze acel exemplu: **„Voi ați fost cumpărați cu un preț. Nu vă faceți dar robi oamenilor”**(1 Corinteni 7:23).

Prin urmare dacă urmează să fim o împărăție de preoți, atunci ar trebui să înțelegem care sunt în esență condițiile și scopurile preoției. Domnul Isus a afirmat clar, în predica de pe Munte, care trebuie să fie prioritățile noastre. Nu mâncare (nu plantarea și culesul), nici îmbrăcăminte (nu osteneala și țesutul), nici banii, nici trupurile noastre, nici chiar viețile noastre, ci neprihănirea lui Dumnezeu și împărăția în care slujim trebuie să ocupe timpul și gândurile noastre. Este absolut de înțeles că o slujbă atât de înaltă nu trebuie să permită distracții. În Vechiul Testament,

un ordin umil al preoților nu le dădea moștenire în Israel. Dumnezeu era moștenirea lor. Dacă umbra lucrurilor cerești cerea o asemenea consacrare, atunci preoția cerească merită o dedicare totală.

Literalmente, viețile israeliților din pustie se învăteau în jurul preoției. Tabăra era în așa fel așezată încât Cortul Întâlnirii, slujit de o seminție întreagă de preoți, era primul lucru pe care ochii lor îl vedeau atunci când ieșeau în fiecare dimineață din corturi. De acolo ei primeau zi de zi îndurarea și călăuzirea lui Dumnezeu.

Datoriile preoțești acopereau trei arii de slujire. În primul rând ei trebuiau să ridice și să mențină Cortul în starea adecvată. Apoi ei trebuiau să supravegheze curățirile și darurile. În al treilea rând, ei erau implicați în închinarea legată de diferitele piese ale mobilierului din interior.

Toate acestea au o semnificație pentru preotul Noului Testament. Prin viața lui, el trebuie să ridice și să mențină o mărturie înaintea lui Dumnezeu și înaintea omului. Este o mărturie a vieții lui Hristos din interior. Aceasta se referă la cine este el și nu la ceea ce face el (amândouă în ordinea importanței și a îndeplinirii la timp). Starea de a fi, vine înaintea acțiunii în adevărată preoție. Ce ești tu – mai degrabă, ce te-a făcut Hristos ca să fii – mărturisește mai tare decât faptele sau cuvintele tale.

Preotul lui Dumnezeu este continuu implicat cu sânge și apă – sângele lui Hristos și apa curățitoare a Cuvântului. Singura lui regulă este Cuvântul lui Dumnezeu. Singura lui încredere este Hristosul răstignit. El predică moartea Lui înlocuitoare și nevoia omului de a se identifica cu moartea Lui. El trebuie să se arate îndemânatic în această lucrare pentru că ea implică poziția lui personală înaintea lui Dumnezeu și este inima și esența mesajului său.

Mobilierul din interior – sfeșnicul, masa cu pâinile pentru punerea înaintea și altarul tămâierii – ne învață că preotul creștin trebuie să slujească lucrurilor pe care el personal le-a experimentat. Uleiul Duhului Sfânt este sursa luminii strălucitoare care descoperă adevărul în el și apoi aduce o iluminare puternică celor cărora el le slujește. El trebuie să îngenuncheze la altarul tămâiei consacrate. Un preot valorează cât viața lui de rugăciune. El trebuie să experimenteze prezența lui Dumnezeu în Sfânta Sfințelor, în numele Domnului Isus și prin Duhul Veșnic.

Acesta este finalul la care ne aduce Hristosul din Apocalipsa. Aceasta este lucrarea la care am fost chemați și singura noastră motivare este slava lui Dumnezeu. A Lui să fie slava și stăpânirea de-acum și până-n veci!

EL VINE

Ne întâlnim pentru rugăciunile matinale cu perechi de tineri căsătoriți care fac parte dintr-un centru de reabilitare a toxicomanilor din Spania.

Am vorbit într-o dimineață din Evanghelia după Ioan, capitolul 14 și punctul central a fost acesta: „*Domnul Isus le-a spus ucenicilor Săi că El Se va întoarce. Vroia ca ei să fie cu El pentru totdeauna. Dragostea Lui pentru noi nu este mai mică. În primul rând El a venit pentru fiecare din voi. Ați fost răzvrățiți, plini de mândrie și încăpățănare, dar El a început o lucrare fascinantă în viețile voastre. Ați intrat în niște situații cărora nu le puteați face față. Oamenii lui Hristos au întins mâna ca să vă prindă. Ați fost atrași cu funiile dragostei până când ați fost câștigați pentru El. În același fel, El va veni pentru voi din nou. Domnul vă vrea și mai aproape de El, de aceea va veni personal și vă va duce în casa Tatălui Său.*” În timp ce spuneam aceste lucruri, am observat ochi înlăcrimați.

Pentru acești oameni, veșnicia nu este un viitor îndepărtat, pe care ei îl contemplă de departe cu melancolie. Ei umblă pe coridoarele morții. Cei mai mulți dintre ei au virusul HIV și unii dintre colegii lor au murit din cauza complicațiilor bolii. O pereche de tineri s-au întors recent din Moscova unde au înființat o biserică. Soțul era prea slăbit ca să mai lucreze cum

trebuie într-un mediu străin. Soția își pierduse primul soț din cauza bolii SIDA. Ea are o fiică în vârstă de 9 ani.

Milioane de credincioși din China sunt supuși unor insuportabile presiuni psihologice, dificultăți și neplăceri zilnice ca și unei persecuții organizate. Același lucru se poate spune despre mulți alți frați de-ai noștrii. Pentru ei lumea este ostilă, pentru că sunt creștini.

Cei mai mulți dintre noi, cei din Vest, trăim confortabil în condiții puțin comune creștinilor de-a lungul istoriei. Suntem teologi de fotoliu, care cunoaștem foarte puțin din experiența câmpului de luptă. O ducem bine pe această planetă bătrână. De aceea, puțini sunt aceia cărora le este dor de cer, sau care așteaptă cu nerăbdare întoarcerea Domnului Isus. Trebuie să vedem că această lume este un dușman perfid, care ne fură binecuvântările veșnice mult mai mari.

Eu cred că o privire atentă asupra Hristosului din Apocalipsa va nimici iluziile ispititoare de pe acest pământ, va sterge nepăsarea noastră și ne va umple sufletele de dor.

Revelația lui Hristos a reînflăcărat în sufletul apostolului Ioan pasiunea revenirii Lui, exprimată la sfârșitul cărții: „*Vino Doamne Isuse!*”. Exilat în insula Patmos, ochii bătrânului apostol s-au concentrat asupra începutului unei noi lumi. „*Iată că El vine pe nori*”, spune el „*și orice ochi Îl va vedea; și cei ce L-au străpuns. Și toate semințiile pământului se vor boci din pricina Lui! Da, Amin*” (Apocalipsa 1:7). Biserica, căreia el îi scrie, trebuie să trăiască în așteptarea unui mare eveniment viitor, fără egal în ultimii 2000 de ani. În epistola lui, apostolul Ioan a numit-o „*această nădejde*” deoarece „*vom fi ca El; pentru că Îl vom vedea așa cum este*” (1 Ioan 3:2,3). Apostolul Pavel l-a învățat pe Tit, copilul lui în Domnul, ca și el să privească „*la fericita noastră nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Hristos*” (Tit 2:13).

Nici o personalitate politică sau religioasă nu poate să ofere o soluție reală și durabilă la problemele lumii, deoarece nu poate să schimbe răul care este în om. Orice nădejde cu excepția întoarcerii lui Hristos, este falsă și servește numai ca să abată pe oameni de adevăr. Domnul Isus a spus: „*Toți cei ce au venit înainte de Mine, sunt hoți și tâlhari*” (Ioan 10:8). Tot El ne-a înștiințat despre Hristoși și prooroci mincinoși care spun: „*Iată, Hristosul este aici, sau acolo ... Iată-L în odăițe ascunse*” (Matei 24:23-26). Când Domnul Isus va veni ca să așeze din nou lucrurile pe pământ, atunci „*orice ochi Îl va vedea*”.

Cel care este lesne crezător va fi luat prin surprindere. Lumea este întotdeauna în afara programului lui Dumnezeu. Revenirea lui Hristos este imposibil să fie prezisă de legi umane sau naturale. Omenirea este răzvrătită împotriva Creatorului ei și nu poate înțelege căile Lui. Ostilitatea, față de Dumnezeu și față de Hristosul Lui, caracterizează rasa umană și toate sistemele ei de guvernare. Oricum, va veni ziua când lumea va fi dată în mâinile Celui pe care L-a răstignit. Milioane de oameni vor plânge și se vor boci atunci când se vor trezi din iluziile lor temporare și vor vedea relitățile veșnice. Cel, de care ei s-au îndoit și pe care L-au uitat și L-au ignorat va fi descoperit oricărui ochi. Suflete căzute și cugete vinovate vor fi cuprinse se durere și disperare.

Mielul are o înfățișare înspăimântătoare atunci când este privit din afara mântuirii. Împărați, președinți, intelectuali, generali, bogați, atleți, robi și oameni liberi vor striga la munți și la dealuri să cadă peste ei. Cartea noastră apocaliptică anticipează cuvintele lor: „*Cădeți peste noi, și ascundeți-ne de Fața Celui ce șade pe scaunul de domnie și de mânia Mielului*”.

Ei vorbesc despre Isus din Nazaret, Hristosul din Galileea, cel răstignit. Evangheliile relatează cum, într-o împrejurare, mânia Lui s-a dezvăluit. A făcut un bici de ștreanguri, a intrat în templu lovind în stânga și în dreapta. Negustorii și-au strâns banii și au fugit prin cea mai apropiată ieșire. El a răsturnat mesele împrăștiind toate produsele pe pardoseală.

Apocalipsa dă o descoperire completă a unui Hristos care nu va mai fi luat în bătaie de joc. Puterea tronului, care îi înfricoșează și pe îngeri va prelua controlul asupra pământului. Păcatul nu va mai fi tolerat. Toate lucrurile vor fi puse în ordine, iar neprihănirea va domni de la răsăritul soarelui și până la apusul lui.

Când inima este într-o stare bună înaintea lui Dumnezeu, atunci nu este nevoie să te temi de Miel. Cei care se închină Lui cu adevărat înțeleg că este nevoie de o manifestare a mâniei lui Dumnezeu pentru o lume de oameni care nu se pocăiesc. Ei înțeleg, deoarece ei au privit în interiorul naturii lor căzute. Ei au experimentat o dezvăluire a păcatului și ticăloșiei lor înaintea unui Dumnezeu sfânt și de temut.

Cu cât îți apare mai clar faptul că meritai să fii pedepsit, cu atât mai minunată îți apare îndurarea. Închinătorii adevărați au înțeles marea mântuirii. Ei au fost luați din pragul iadului și duși la porțile cerului. Ei au fost schimbați din natura urât mirositoare a lui Adam, fiind făcuți părtași ai vieții Fiului lui Dumnezeu. Lauda lor izbucnește dintr-o inimă zdrobită. Ei așteaptă ziua când sămânța dăătoare de viață din ei, acum năpăstuită într-un mediu ostil, va înflori într-o perfecțiune veșnică la prima vedere a lui Hristos în slava Lui. Mielul îi va aduce acasă la Tatăl.

HAINA LUI

Învățăturile hulitoare, cu privire la Domnul nostru, abundă în așa numită lume creștină. Un grup pseudo-creștin, originar din Statele Unite, susține că Domnul Isus s-a căsătorit cu două dintre femeile care-L urmau. Altul afirmă (ceea ce produce fiori de groază) că Domnul a avut o relație homosexuală cu Ioan. Chiar natura căzută a omului are nevoie de ajutorul diabolic al iadului ca să inventeze asemenea murdărie. Aceasta este învățătura dracilor, de care apostolul Pavel ne-a înștiințat și ținta lor principală este frumusețea caracterului lui Hristos.

Evangheliile nu ne descoperă nimic din trăsăturile fizice ale Domnului Isus. Nu ni se dă nici o informație despre înălțimea Lui, greutatea, trăsăturile feței sau culoarea părului Său.

Duhul Sfânt a omis intenționat asemenea detalii în toate cele patru relatări scrise despre viața Lui pământească. Potrivit cu programul lui Dumnezeu, El a venit cu mult înainte de inventarea aparatelor de înregistrare audio și video. Bineînțeles că existau artiști și sculptori în zilele Lui, dar nici unuia nu i s-a permis să ne lase o urmă din înfățișarea Lui umană. Astfel, orice vise, viziuni sau imaginații care scot în relief caracteristicile firești ale lui Hristos trebuie privite cu suspiciune.

Paradoxal, în Apocalipsa avem o descriere plină de viață a unuia „care semăna cu Fiul Omului”(Apocalipsa 1:13), zugerând îmbrăcămintea Lui, părul, fața, mâna dreaptă, ochii, gura, picioarele și vocea Sa. Îl vor vedea ochii noștri fizici, pur și simplu, pe El așa cum este descris în capitolul 1, versetele 13-17, atunci când vom ajunge în cer? Eu nu cred.

Ioan L-a văzut în mijlocul sfeșnicelor, care reprezintă șapte biserici și a început să noteze imaginea, zugerând pe Cel pe care L-a văzut pentru acele biserici. Trăirea și umblarea lor pe pământ se referă la meditația și contemplarea noastră spirituală. Această descoperire a lui Ioan a fost pentru beneficiul nostru ca și pentru al lor „**Ferice de cine**(oricine, oricând și oriunde) **citește și de cei ce ascultă ... și păzesc lucrurile scrise în ea**”(Apocalipsa 1:3).

Noi trebuie să-L cunoaștem pe El acum, nu prin vedere ci prin credință. Ochii credinței pătrund dincolo de cei fizici și pot vedea minuni invizibile ale slăvitului Fiu al Omului. Luminăți de Duhul Sfânt, ei nu numai că ne vor ține departe de acceptarea stricăciunii, asemenea celor menționate ci ne vor „**schimba în același chip al Lui**”(2 Corinteni 3:18).

Atenția noastră este atrasă mai întâi de o haină care ajunge până la picioarele Lui (cap.1:13). Pe Muntele Schimbării la față, Ioan, împreună cu Petru și Iacov, a făcut o repetiție pentru apariția Lui Apocaliptică. Evanghelia după Matei menționează: „**Hainele I s-au făcut strălucitoare și foarte albe, de o albeață pe care nici un nălbitor de pe pământ n-o poate da**” (Marcu 3:9). În final Luca adaugă: „ **... îmbrăcămintea I s-a făcut albă strălucitoare**” (Luca 9:29). Ce înfiorare și ce teamă sfântă trebuie să-i fi cuprins pe ucenici atunci când au fost martori la o asemenea slavă!

Ioan se întoarce să-L vadă din nou pe Fiul Omului, strălucind de o lumină mai albă decât zăpada proaspăt căzută, scânteind sub un cer înșorit. Așa este slava neprihănită statornice,

neșovăielnice și fără păcat pentru care nu este nici loc, nici posibilitate de fărâdelege. Haina fără cusătură din Galilea a fost smulsă și aruncată soldaților lacomi. El niciodată nu o va mai purta din nou. În locul ei, biruitorul răstignit, înviat și înălțat Își trage pe umerii Lui haina veșnică și fără pereche a neprihăririi. Nu este nici o pată pe această haină și nici o ruptură în țesătura ei. Domnul Isus Hristos stă singur în Sfânta Sfintelor ca o citadelă a neprihăririi necompromise a lui Dumnezeu.

Orice gând, orice motiv, orice intenție, orice cuvânt, orice gest și orice faptă este bună. Nimic rău nu este acceptabil în sala tronului universului.

Vă aduceți aminte de pilda pe care Domnul Isus a spus-o despre acela care a fost dat afară de la nuntă pentru că intrase fără haina adecvată? Domnul Isus nu a lăsat nici o îndoială asupra urmărilor veșnice ale acestui comportament: „... **Aruncați-l în întunericul de afară; acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților**”(Matei 23:13). Numai cei îmbrăcați cum se cuvine vor intra în cer.

Trebuie să spunem limpede că în cer nu va fi goliciune. Marii artiști i-au pictat pe îngeri ca pe niște făpturi mici, goale, asemenea pruncilor. Ele sunt numai rezultatul imaginației omenești, deoarece, în lumina Scripturii, nu există asemenea ființe. Îngerii care apar în Biblie nu sunt nici mititei și nici goi. Ei sunt personalități puternice, mărețe, strălucitoare și întotdeauna pe deplin îmbrăcați. De fapt, scriitorii insufलाți descriu în mod particular îmbrăcămintea lor. Ezechiel a observat haina de in a unui înger care trebuia să facă un semn pe fruntea celor care gemeau din pricina urâciunilor din Ierusalim (Ezechiel 9:2). Daniel menționează de două ori o ființă cerească îmbrăcată în in (Daniel 10:5, 12:6). La învierea lui Hristos, îngerii au fost îmbrăcați în haine strălucitoare (Luca 24:4), iar Corneliu, sutașul roman s-a aflat în fața unui înger cu o haină strălucitoare (Fapte 10:30).

Istoria omului a început, așa cum începe viața unui prunc, într-o goliciune inocentă care culminează în hainele cerești ale neprihăririi. Nu este nici o rușine pentru pruncul neîmbrăcat, dar este înjositor, când un adult încearcă să se întoarcă la pruncie. Există cel puțin două grupări care mi vin în minte și care încearcă să se întoarcă la inocența primitivă din Grădina Edenului. Ei nu pot să înțeleagă scopurile veșnice ale lui Dumnezeu. El nu merge înapoi. În Grădina Edenului, Dumnezeu a pus în mișcare un plan care continuă fără obstacole până în ziua de azi. Nici căderea omului nu a fost o surpriză pentru Dumnezeu. Planul de mântuire a lui Dumnezeu datează cu mult înaintea Creației.

După Cădere, Dumnezeu i-a îmbrăcat pe Adam și pe Eva cu haine de piele. Rânduind închinarea israeliților, Dumnezeu a pus în vedere preoților care slujeau la altarul de aramă să se îngrijească ca nu cumva să li se vadă goliciunea. Nu existau trepte ca să urce. Domnul Isus i-a sfătuit pe Laodiceeni să cumpere de la El „**haine albe, ca să te îmbraci cu ele și să nu îți se vadă rușinea goliciunii tale**”(Apocalipsa 3:18).

Este important ca oamenii să învețe rușinea goliciunii pentru a înțelege nevrednicia unui suflet dezbrăcat – sau mai bine spus – nepregătit. Abia apoi pot să aprecieze valoarea învelitorii pe care Hristos o asigură în mântuire. El împarte haine duhovnicești. Este bucuria Lui ca într-o zi să primească biserica Sa ca pe o mireasă, într-o ținută completă, aranjată cu cea mai mare grijă.

Fiecare dintre noi trebuie să fie sigur că suntem îmbrăcați cu neprihănirea lui Hristos. Este singura cale prin care ne putem apropia de Sfânta Sfintelor, unde nu este tolerată fărâdelegea. Noi trebuie să știm că Domnul, pe care Îl slujim și care conduce viața noastră „ne conduce pe cărările neprihăririi din pricina Numelui Său”(Psalmul 23:3 n. trad. versiunea în lb. engleză).

Niciodată nu trebuie să ne liniștim la gândul că El va zâmbi la practicile păcătoase. El nu este niciodată slujitorul păcatului.

Dar, creștinismul nu este caracterizat numai de o viață curată. De fapt, există o evlavie fățarnică, care nu are nici o atracție. Bineînțeles, noi trebuie să strălucim. Neprihănirea lui Hristos are un element supranatural, producând scânteierea și strălucirea luminii. Are o frumusețe copleșitoare.

Atunci când privim țintă la El prin credință, frumusețea Lui va copleși sufletele noastre și își va găsi expresia în viețile noastre. O lume care privește va fi condamnată de o asemenea dovadă.

BRÂUL LUI

„Mergi pentru aur!” Acesta este strigătul sportivului și al susținătorilor lui fanatici. La Jocurile Olimpice din 1996 cu toți am fost martori la dăruirea și curajul remarcabil al unei mici și tinere fete care a sărit în mod eroic cu o gleznă luxată ca să obțină aurul pentru ea, colegii ei și țara ei. Pentru un atlet dedicat, o medalie olimpică de aur, înseamnă a sacrifica toate celelalte interese, antrenându-se și supunându-se ore în șir unui regim strict.

Nimic nu a stârnit pasiuni ca aurul. Goana după aur din California a lăsat în urmă o mulțime de morți printre așa-zii căutători, de la munții Apalași până la munții Stâncoși. Râul Klondike (Canada) de asemenea a făcut multe victime. Bărbați – dar și femei – și-au părăsit posesiunile valoroase și pe cei dragi, expunându-se cu frenezie pe ei înșiși și familiile lor la greutăți, pericole și moarte în setea lor febrilă după aur. Acesta este prețul pe care oamenii l-au plătit în schimbul unei bucăți de metal durabil și strălucitor.

„*Ei fac lucrul acesta*”, spune apostolul Pavel, „*ca să capete o cunună care se poate veșteji; noi să facem lucrul acesta pentru o cunună care nu se poate veșteji*” (1 Corinteni 9:25). Când vom învăța să evaluăm corect realitățile spirituale? Cum se poate omul să se dăruiască fără rezerve unui element pământesc și să rămână nehotărât și indiferent față de bogățiile cerești care sunt de o calitate infinit mai mare? Ar fi mai bine să cugetăm la Hristosul pe care Ioan L-a văzut „*încins la piept cu un brâu de aur*” (Apocalipsa 1:13).

Marele preot levitic purta peste haină nu numai un brâu, dar și un efod și un pieptar. Acestea erau din fire albastre, purpurii și cărămizii, dar și din aur. Pe umerii și pieptul lui purta douăsprezece pietre prețioase. Fiecare piatră reprezenta o seminție din Israel și marele preot aducea astfel în mod simbolic pe Israel în Sfânta Sfintelor.

Acum noi avem o emblemă, mai simplă, dar perfectă, a preoției regale în acest brâu de aur al lui Hristos, care este realitatea personală a tot ceea ce a prevestit Legea. El ne duce în cer nu datorită îmbrăcăminții Sale, ci prin Însăși Persoana Sa. Noi suntem în El – identificați direct cu El care este Marele Preot după rânduiala lui Melhisedec.

Isaia a prorocit: „*Credincioșia va fi brâul mijlocului Său*” (Isaia 11:5). Prin natura Lui veșnică și divină, Hristos este dedicat credincioșiei. Neputința, șovăiala, slăbiciunea și instabilitatea sunt lucruri străine pentru El.

El nu poate eșua. Omnipotența Lui este fără fisură și nu-i dă ocazie vreunui eșec. Voința Lui nu știe ce-i slăbiciunea, de aceea numic nu împiedică motivarea. Nu-I lipsește înțelepciunea ca să ducă la îndeplinire toate scopurile divine. Nu este de mirare că El i-a păstrat pe toți ucenicii Săi și nici unul nu a fost pierdut cu excepția celui care fusese destinat pierzării. Avem toată siguranța în credincioșia Lui care lucrează fără greșală în folosul nostru.

El poate să păstreze ceea ce-I este încredințat. El ne strânge și ne împarte resursele Lui. Dacă Îl urmăm, El ne conduce și ne împlinește orice nevoie. Suntem fără ajutor, asemenea oilor, lipsiți de apărare și de hrană pământească. El ne păstorește. Purtarea Sa de grijă ne ocrotește.

Petru, în tinerețea lui, era independent, impulsiv și sigur de sine. Aceste caracteristici nu pot întreține niciodată o relație strânsă cu Hristos. El a căzut în mijlocul încercării extreme, iar limitele loialității și credincioșiei lui umane s-au văzut lămurit. După înviere, Domnul Isus l-a înștiințat pe Petru că va veni o vreme când altul îl va încinge și-l va duce unde nu va voi el. Petru era astfel pregătit pentru o lucrare care depășea alegerea și priceperea lui personală. El trebuie să-și întindă mâinile și să-și supună voia și acțiunile lui pentru a plăcea Stăpânului său, fie prin viață fie prin moarte.

Domnul S-a rugat pentru credința lui Petru, ca să nu se piardă sub apăsare. Mult mai târziu, Petru a spus pe bună dreptate că încercarea credinței este cu mult mai „*scumpă decât*

aurul care piere”, pentru că ea duce la „**o moștenire nestrăcioasă și neîntinată și care nu se poate veșteji**”(1 Petru 1:7,4). Acesta este aurul pentru obținerea căruia ar trebui să ne dedicăm în totalitate. Apostolul ne îndeamnă să dăm la o parte orice piedică și păcat ca să o primim. Este *nestrăcioasă*. Niciodată nu va fi înlăturată și distrusă. Este *neîntinată*. Nu-și pierde niciodată curăția; niciodată nu este mânjită, coruptă sau murdară. *Nu se veștejește*. Nu-și pierde strălucirea sau atracția.

Hristosul din Apocalipsa nu se reduce la nume. Domnul Isus este încins, gata să lucreze în mijlocul Bisericii Sale. El nu este un musafir tăcut, ci este Domnul și Capul Bisericii. Când a spus „Căci acolo unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu sunt și Eu în mijlocul lor”(Matei 18:20), aceasta nu a fost mai mult decât o promisiune menită să ne mângâie. A fost o certificare îmbucurătoare a intervenției și acțiunii divine printre oamenii Lui, care este mult mai măreață decât realizările demonstrate într-o arenă Olimpică. Descoperirea Persoanei lui Hristos nu rămâne fără urmări și își găsește întotdeauna expresia practică. Brâul Lui nu slujește numai ca podoabă, ci este pe deplin folositor: el garantează o slujbă prețioasă înaltă și o lucrare eficientă spre binele nostru.

În timpurile biblice, când cineva avea vreo lucrare de făcut, se încingea cu un brâu strângându-și haina mai bine pe el, pentru a-și asigura o mai mare libertate în mișcare. Când ne legăm de credințioșia neîntrecută a Domnului nostru, fiecare din noi este liber să împlinească chemarea Lui și să fie martor credincios Lui. Va atrage atenția oamenilor care tânjesc după ceva care are însemnătate, valoare și scop aici pe pământ.

CAPUL ȘI PĂRUL LUI

Dacă ar fii să-L descrii pe Dumnezeu într-un singur cuvânt, care ar fi acela? Eu cred că cel mai potrivit cuvânt ar fi „sfânt”. Cineva poate gândi astfel: „*Dar cum rămâne cu dragostea? Dumnezeu este dragoste!*” Da, dar sfințenia este cea care distinge dragostea lui Dumnezeu de toate formele afecțiunii și dragostei umane; dragostea este învelită în sfințenie.

Cel care nu este sfânt nu poate sta înaintea lui Dumnezeu. Un păcătos nepocăit nu poate obține audiență la El – „**Fără de care** (sfințenia) **nimeni nu va vedea pe Dumnezeu**”(Evrei 12:14). Toți cei pe care Dumnezeu i-a chemat la o relație cu El Însuși trebuie să vină sub drapelul sfințeniei. Apostolul Petru ne învață: „**Ci, după cum Cel ce v-a chemat este sfânt, fiți și voi sfinți în toată purtarea voastră**”(1 Petru 1:15).

Din câte îmi dau seama, cuvântul „sfânt” niciodată nu a fost definit așa cum trebuie. Nu poate fi definit, după cum nici Dumnezeu Însuși nu poate fi definit. Sfințenia este natura lui Dumnezeu. Și toate celelalte caracteristici se subînțeleg atunci când zicem „*Dumnezeu este sfânt*”. Sfințenia este frumoasă; este atrăgătoare, neprihănită, bună și puternică.

Totuși, poate *curat* este un sinonim destul de exact pentru *sfânt*. *Curăția* este primul cuvânt care îmi vine în minte atunci când citesc „**Capul și părul Lui erau albe ca lâna albă, ca zăpadă**”(Apocalipsa 1:14).

Ea vorbește despre caracterul ireproșabil al Mântuitorului. Hristos este Mielul fără pată al lui Dumnezeu. Pe această bază, Dumnezeu L-a primit, după ce a făcut ispășirea pentru păcatul nostru. Chiar și cei mai răi și mai înverșunați dușmani ai Săi nu au putut să-I găsească o greșală la judecarea Lui. În timpul zilelor Sale pe pământ, El a păstrat o curăție perfectă a caracterului și a vieții Sale.

Trei calități sunt legate de curăție. Ea este necontaminată, nediluată și nealiată. Domnul Isus a trecut prin încercările de pe pământul acesta nevătămat din punct de vedere moral. Prezența vameșilor lacomi și a femeilor imorale nu au lăsat niciodată vreo pată în duhul Său curat. El niciodată nu S-a compromis. Niciodată n-a fost tentat să meargă pe căile lor. Niciodată

nu S-a aflat cu ei pe un teren comun. El a fost deasupra tuturor și i-a ridicat din murdăria lor la atmosfera curată a sfințeniei. În Hristos, diavolul nu a găsit niciodată un loc de găzduire pentru gândurile lui necurate. Domnul Isus a spus despre diavol că „*El n-are nimic în Mine*”(Ioan 14:30). „Lumea plăcerilor” nu i-a oferit nici o atracție Domnului Isus. Lumea nu a putut atinge nivelul ridicat al inimii Sale.

Nimic nu neutralizează, nu șterge, nici diluează în vreun fel curăția lui bogată, puternică și plăcută. Cu siguranță în El nu s-a găsit păcat și nici vreo piedică din acelea la care se referă scriitorul Epistolei către Evrei (Evrei 12:1) – nimic altceva decât sfințenie. El a fost mai presus de practicile legitime ale oamenilor simpli. Nu a avut un loc unde să-și odihnească capul. Nu a intrat niciodată în afaceri și nu S-a implicat în sport. Chiar și amuzamentul unei femei care-L urma, El nu l-a luat în considerare. Astfel curăția lui albă și fără pereche strălucește cu putere înaintea ochilor noștri uimiți.

Curăția Lui este *nealiată*. În limbaj științific, nu a avut loc niciodată o reacție chimică – niciodată nu a intrat în componența unui element mai complex. El este liber de tot ceea ce este pământesc, dar legat de ceea ce are calități cerești. El nu este dependent de bani sau de autoritatea și puterea lumească. Nimic nu poate adăuga la plinătatea Lui.

În timpul umblării Lui pe pământ, unii au privit în veșnicie, dincolo de cei 30 de ani ai Săi și au surprins preț de-o clipă, ceva din măreția Zilelor din Vechime. Cu siguranță că Petru a făcut-o când a exclamat: „*Doamne pleacă de la mine, căci sunt un om păcătos!*” (Luca 5:8). Orice suflet corupt aflat în prezența Domnului Isus, își dă seama de nevrednicia lui. Orice duh uman, însuflit de viața Lui și menit să-și petreacă veșnicia împreună cu El, va avea o dorință arzătoare să fie asemenea Lui. „*Oricine are nădejdea aceasta în El, se curățește, după cum El este curat*” (1 Ioan 3:3). Domnul Isus îi pregătește un loc și el însuși se pregătește pentru acel loc, unde „*nimic întinat nu va intra în ea, nimeni care trăiește în spurcăciune și în minciună; ci numai cei scriși în cartea vieții Mielului*” (Apocalipsa 21: 27).

Odată ce a fost compromisă, curăția nu mai poate niciodată fi refăcută pe deplin. Acest principiu reiese chiar din înțelesul cuvântului. Lucrurile trebuie menținute curate, ori ele vor fi pentru totdeauna necurate.

În zilele noastre este amenințată orice formă de curăție, atât naturală, cât și spirituală. Astfel, ecologiștii sunt preocupați cu întreținerea râurilor, a lacurilor, a pădurilor sau a altor bogății naturale, în pericol de a fi vătămate de inconștiența omului modern. Mai presus de toate este nevoie de ecologiști spirituali, hotărâți „*să lupte pentru credința, care a fost dată sfinților odată pentru totdeauna*” (Iuda 3).

Este în inima ta o dorință arzătoare de a-L experimenta pe Hristos în frumusețea Lui imaculată și pentru a cunoaște Evanghelia în prospețimea cărții Faptele Apostolilor? Ține-te de această axiomă simplă dacă vrei să vezi adevăratul creștinism: *Isus + orice = nimic; Isus + nimic = totul*. Biserica să fie curată și să-și oprească concubinajul ei drăcesc cu lumea, cu trupul sau cu diavolul. Fie ca ea să-și aștească privirile numai la Mire.

OCHII LUI

În urmă cu mai mulți ani, o revistă creștină de frunte din Statele Unite ne-a trimis o scrisoare promoțională. Aceasta prezenta o viziune a unei anumite învățătoare a Bibliei. Ea declara că ÎL văzuse pe Domnul Isus într-o formă vizibilă și că El rămăsese cu ea timp de mai multe zile sau săptămâni. Apoi El a dispărut și ea a rămas foarte dezamăgită, până când, la o întâlnire, a văzut ochii Lui privind la ea printr-o femeie care făcea parte din audiență. Femeia a lăsat o descriere a ochilor Lui: erau blânzi și nu condamnav. Curând după această întâmplare, ea

a început să vadă ochii Lui în toți oamenii, iar scrisoarea concluziona că dacă ar putea să-l vadă pe cititor, ea l-ar recunoaște pe Domnul Isus și în ochii lui.

Probabil că toți am auzit sau am citit mărturii de felul acesta, în care se pune mare accent pe presupunerea că Domnul Isus nu critică și nici nu judecă. Uneori ele dau iluzia, așa cum face și aceasta, unei prezențe a Domnului Isus în toți oamenii.

Biblia nu dă nici o răsplată pentru credulitate sau naivitate. Noi nu avem nimic a face cu acceptarea unei asemenea relatări fără „a examina mai întâi în lumina Scripturii”. Porunca apostolului **„încercați duhurile”**, este una pe care noi o nesocotim, și acest lucru are consecințe dezastruoase. Orice „Isus” vizionat trebuie să fie supus descoperirii lui Hristos din Biblie.

Ochii Celui pe care noi îl cercetăm în cartea Apocalipsa sunt **„ca para focului”** (Apocalipsa 1:14). Ei pătrund în adâncurile tainice ale ființei umane. Ei dezrădăcinează și descoperă tainele inimilor omenești.

Ei sunt detectivii cerului care-i păzesc porțile de pirații spirituali ai văzduhului. Cerul trebuie păzit de tot ce poate contamina sau corupe. Hristos aduce păcatul la lumină – diavolul îl ascunde. Domnul Isus a spus: **„Dacă n-aș fi venit și nu le-aș fi vorbit, n-ar avea păcat; dar acum n-au nici o dezvinovățire pentru păcatul lor”** (Ioan 4:29). Ochii Lui de foc sunt vizibili și în Evanghelii. Ei au descoperit starea păcătoasă a femeii de la fântână și au făcut-o să se depărteze strigând: **„Veniți să vedeți un om, care mi-a spus tot ce am făcut”** (Ioan 4:29). Domnul Isus i-a amintit ologului de la Betesda (Ioan 5) de păcatul lui și l-a avertizat să-l părăsească. La fel a făcut și cu femeia prinsă în păcatul preacurviei (Ioan 8).

În al doilea capitol din Apocalipsa, ochii Lui cercetează Biserica din Tiatira și găsesc ceva împotriva ei (Apocalipsa 2:18-23). În Biserică a pătruns un duh înșelător, iar rezultatele au fost imoralitatea și practicile idolatre. Domnul Isus a criticat-o pe așa zisă proorociță a lor Izabela și uceniciei ei falși vor fi **„aruncați bolnavi la pat și am să le trimit un necaz mare ... Voi lovi cu moartea pe copiii ei”** (Apocalipsa 2:22,23). Întreaga Biserică trebuia să dea socoteală pentru că au tolerat-o în rânduielile ei pe această autoproclamată proorociță.

Viziunea lui Hristos pătrunde în chip desăvârșit. Nimic nu se întâmplă în culise fără ca El să știe. Domnul l-a adus pe Ezechiel în templu ca să vadă ce făceau conducătorii oamenilor în ascuns (Ezechiel 8:7-12). El a descoperit lui Elisei planurile pe care un împărat le născocea în odaia lui de culcare (2 Regi 6:12).

Toate Bisericile vor cunoaște că **„Eu sunt Cel ce certează rărunchii și inima”** (Apocalipsa 2:23), continuă Domnul Isus și Biserica de astăzi ar trebui să-L cunoască mai bine. Aceasta a oferit lumii cea mai înjositoare imagine a pseudo-creștinismului. Starurile și starletele Evangheliei televizate care își flutură veșmintele extravagante pe micul ecran au adus o corupție incredibilă. Unul a rostit o înjurătură în fața unei audiențe naționale și apoi s-a scuzat zicând că „oricine mai alunecă câteodată”. Am fost martori la scandaluri sexuale și financiare care i-ar putea face de rușine și pe cei din Tiatira.

Ochii de foc ai lui Hristos mistuiesc și acum profesiunea superficială a creștinismului și merg direct la gândurile, scopurile și sentimentele fiecărui individ.

Ori vom da atenție privirii Lui arzătoare acum, ori o vom vedea la scaunul de judecată. Nu lăsa ca vreun demon să se apropie de tine, să te privească prietenos, și să-ți scuze păcatul, răzvrătirea sau egoismul! Dragul meu, vei plăti pentru asta, mai curând sau mai târziu...

PICIOARELE LUI

O fată tânără creștină și foarte frumoasă a început să se întâlnească cu un băiat necredincios. El s-a prefăcut că era credincios pentru a o putea cere în căsătorie. Problemele au

apărut curând după căsătorie și după câțiva ani tulburi au divorțat. Ea a încercat să se sinucidă. Un pastor a înștiințat-o pe o altă tânără credincioasă să nu se căsătorească cu un băiat neîntors la Dumnezeu. Acum ea este în vârstă și privește înapoi la o viață plină de suferință din cauza unui soț care îl ura pe Dumnezeu și cu care nu se putea înțelege. Aceasta e o întâmplare tristă frecvent repetată.

În ultimii ani ai adolescenței mele, ambițiile lumești au câștigat supremația. Făceam planuri, munceam, mă luptam, fiind hotărât să-mi ating țelurile. Dar parcă totul îmi ieșea pe dos. Am fost implicat în patru accidente minore de mașină într-o perioadă scurtă de timp. Nimeni nu avea voie să-mi spună că Dumnezeu îmi vorbea cu privire la încăpățânarea mea.

Este departe de adevăr să presupui că toate nenorocirile care vin asupra credinciosului în viață reprezintă judecata lui Dumnezeu ca urmare a neascultării, răzvrătirii sau păcatelor sale. Sunt multe cauze pentru suferință și numai Dumnezeu cunoaște cel mai bine.

Este ca și un neadevăr să spui că Dumnezeu este sursa necazurilor care vin peste oamenii Lui. Pavel i-a înștiințat pe Corinteni că Dumnezeu îi judeca pentru că ei încetaseră să se mai judece pe ei înșiși: **„Din pricina aceasta sunt între voi mulți neputincioși și bolnavi, și nu puțini dorm (au murit) ... Dar când suntem judecați, suntem pedepsiți de Domnul ca să nu fim osândiți odată cu lumea”** (1 Corinteni 11:30-32). **„Domnul va judeca pe poporul Său”** avertizează scriitorul epistolei către Evrei, **„Grozav este să cazi în mâinile Dumnezeului celui viu”** (Evrei 10:30,31).

După cum spune apostolul Petru, o judecată înfiorătoare îi așteaptă pe oameni: **„Căci suntem în clipa când judecata stă să înceapă dela casa lui Dumnezeu. Și dacă începe cu noi, care va fi sfârșitul celor ce nu ascultă de Evanghelia lui Dumnezeu?”** (1 Petru 4:17). Eu am văzut judecata lui Dumnezeu căzând peste vrăjmașii Lui. Într-un sat din Mexic, unde mergeam în fiecare săptămână pe jos sau călare, locuia un criminal. Într-o zi el l-a înștiințat pe fratele lui, care venea la adunările noastre, că la următoarea mea vizită mă va ucide. Cinci zile mai târziu, trupul lui a fost găsit la marginea satului, ciuruit de gloanțe. În mod asemănător, un fermier trecea cu mașina înainte și înapoi prin fața adunării în care predica tatăl meu, strigând blesteme și deranjând întâlnirea. Două săptămâni mai târziu, el s-a răsturnat cu tractorul și a fost zdrobit.

Iată și o ilustrație mai grăitoare a judecății care se abate asupra celor care nu ascultă de Evanghelia. La începutul vieții lui creștine, tatăl meu vestea Evanghelia în mod repetat unei femei din vecinătate. Într-o zi, el a devenit foarte posomorât și a avertizat-o astfel: **„Deocamdată Hristos bate la ușa ta calm. Dar în viitor El poate bate și mai tare. De exemplu, unul din copiii tăi poate păți ceva.”** Peste o săptămână copilul ei în vârstă de doi ani a murit. S-a urcat pe o sobă de bucătărie și a tras o oală cu apă clocotită peste el.

Apostolul Ioan, în vedenia lui, a observat că picioarele Domnului Isus **„erau ca arama aprinsă și arsă într-un cuptor”** (Apocalipsa 1:15). Ele dogoreau de focul rafinării cerești: **„Măcar că era Fiu, a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit”** (Evrei 5:8). El a fost credincios Tatălui Său până la moarte; de aceea toată judecata l-a fost dată Lui. Urmele cuielor din picioarele Sale sunt semnele autorității cu care Și-a călcat vrăjmașii: **și va călca cu picioarele teascul mâniei aprinse a atotputernicului Dumnezeu”** (Apocalipsa 19:15). Domnul Isus va veni pe pământ cu îngerii Lui **„ca să pedepsească pe cei ce nu cunosc pe Dumnezeu și pe cei ce nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos”** (2 Tesaloniceni 1:8).

Domnul Isus se prezintă Bisericii din Tiatira în două feluri. Celor întâi El vrea ca aceștia să-L cunoscă ca pe Acela **„care are ochii ca para focului și ale Cărui picioare sunt ca arama aprinsă”** (Apocalipsa 2:18). Creștinii din Tiatira trebuiau să știe că El descoperise păcatul lor și că aveau să dea socoteală pentru el. Judecata era deja hotărâtă pentru Izabela din Tiatira, care nu a vrut să se pocăiască. Dacă nici ceilalți nu se pocăiau, atunci picioarele Lui ca arama aprinsă aveau să calce peste ei.

Una din nevoile Bisericii de astăzi, este o revigorare a fricii de Dumnezeu. Puțini îl văd pe Domnul Isus așa cum l-a văzut Ioan. Deseori, Dumnezeu este tratat cu superficialitate. Există multe locuri în Noul Testament menite să ne inspire și să ne trezească teama. **„De aceea,**

cu atât mai mult trebuie să ne ținem de lucrurile pe care le-am auzit” ne sfătuiește și ne avertizează scriitorul epistolei către Evrei, *„cum vom scăpa noi, dacă stăm nepăsători față de o mântuire așa de mare?”* Substanța somniferă a Diavolului, care aduce o siguranță falsă entuziasmului nostru, trebuie scuturată! Mulți au nevoie de conștientizarea mâniei dumnezeiești descoperită în picioarele străpunse de cuie ale Domnului Isus. Astfel, ei vor putea dăruia lui Dumnezeu *„o închinare plăcută, cu evlavie și cu frică; fiindcă Dumnezeul nostru este «un foc mistuitor»”* (Evrei 12:28-29).

GURA ȘI GLASUL LUI

Mă aflu pe un vârf de deal și ascultam zgomotul produs de un canion la sute de picioare adâncime. Din poziția în care mă aflu nu vedeam nimic, dar urechile înregistrau tumultul apei curgătoare. Spargerea valurilor mării, căderea unei ploii torențiale și urletul unei cascade aduc mesaje de forță și urgență care necesită atenția noastră. Vocea apei ne vorbește de o forță uriașă care irigă hectare întregi de recoltă și hrănește milioane de oameni. Ea poate fi transformată în energie electrică și să lumineze un oraș. De asemenea ea se poate revărsa, poate ieși din matcă și într-o furie cumplită să distrugă vieți și bunuri omenești.

Numele lui Hristos este Cuvântul lui Dumnezeu (Apocalipsa 19:13). El dă expresie divinității. Creația este expresia caracterului Lui. Vocea Lui a adus lumile în ființă și a azvârlit galaxiile în spațiu. Ea a creat notele unei scări muzicale și culorile curcubeului. El a vorbit, iar oamenii au scris o carte care a supraviețuit secole întregi și care mai trăiește și astăzi, ca o mărturie puternică a naturii și puterii Lui. El L-a exprimat personal pe Dumnezeu, într-o formă umană, pe pământul acesta. Cuvintele Lui neasemuite au scos draci, au vindecat bolnavi și au înviat morți. Chiar și dușmanii Lui, care L-au auzit, au mărturisit: *„Niciodată n-a vorbit vreun om ca omul acesta”* (Ioan 7:46).

Nimeni nu poate da o descriere completă a glasului Domnului. Dacă am reuși să stabilim o metodă anume prin care Dumnezeu să comunice cu oamenii, El ne-ar lua oricând prin surprindere, inventând alta. Mintea omenească este guvernată de tipare și caută întotdeauna un teren cunoscut în care să se poată desfășura. Domnul ne conduce pe culmi încă nedescoperite, ca noi să ne putem încrede mai degrabă în persoana Lui decât în experiențele noastre. Ilie a căutat glasul Domnului în vânt, cutremur și foc, dar în acel moment Dumnezeu nu vorbea prin aceste lucruri. Glasul Lui s-a descoperit blând și liniștit, gata să învețe și să călăuzească. Există oameni care caută întotdeauna să audă glasul Domnului într-un mod dramatic. Ei trebuie să învețe să se liniștească și să asculte și instrucțiunile date pe un ton normal și potolit. Scriitorul a compus imnul în felul acesta: „Cât de liniștit, cât de liniștit, ne este dat, darul minunat! Astfel împarte Dumnezeu inimilor omenești imnurile cerești.” De partea opusă sunt cei care au tras concluzia că Dumnezeu vorbește întotdeauna într-un mod blând și liniștit. Chiar o cercetare rapidă a Scripturii demonstrează contrariul.

Glasul pe care Ioan l-a auzit, atunci când Fiul Omului i-a vorbit, era *„ca vuietul unor ape mari”* (Apocalipsa 1:15). Era glasul Lui de după înălțarea Sa. Acum Domnul stătea în mijlocul bisericilor. În tonul Lui nu era nici ezitare, nici șovăială. El a mustrat bisericile într-un mod categoric și a promis judecata împotriva neascultării repetate și o răsplată sigură pentru biruitori.

Din gura al cărei glas era ca vuietul unor multe ape, *„ieșea o sabie ascuțită cu două tăișuri”* (Apocalipsa 1:16). O sabie nu este nu este nimic mai mult, nici mai puțin decât un instrument de luptă. Este un instrument care desparte. Domnul Isus le-a spus hotărât ucenicilor Săi: *„Să nu credeți că am venit să aduc pacea pe pământ; n-am venit să aduc pacea, ci sabie”* (Matei 10:34). El a spus că venirea Sa va scinda familiile, așa cum o făcuse deja de mai multe ori

în Vechiul Testament. Cuvântului lui Dumnezeu a fost Acela care a despărțit pe Cain de Abel, pe Iacov de Esau și pe Iosif de frații lui. În cartea Faptele Apostolilor, oriunde era propovăduită Evanghelia aducea tulburare. Băgați această sabie în teacă și atunci oamenii vor merge liniștiți în pedeapsă veșnică.

Martin Luther a înlântat adânc această sabie și a smuls o armată puternică de sub stăpânirea Romei. John Wesley și George Whitefield au tăiat în biserica anglicană și au făcut cale liberă unei treziri spirituale care a tulburat Insulele Britanice și care a traversat Atlanticul până în America. Sabia lui Charles Finney a rănit cugetele oamenilor din partea de nord a statului New York, a măturat Uniunea lui Lincoln și a retraversat Atlanticul. Cei care au fost uciși de Domnul erau mulți, dar ei au înviat la noutatea vieții în Hristos Isus.

Oamenii pot să nu asculte de glasul care era ca sunetul multor ape, dar ei nu pot să-i împiedice consecințele. **„Luați seama ca nu cumva să nu voiți să ascultați pe Cel ce vă vorbește! Căci dacă n-au scăpat cei ce n-au vrut să asculte pe Cel ce vorbește din ceruri, al cărui glas a clătinat atunci pământul și care acum a făcut făgăduința aceasta: «Voi mai clătina încă o dată nu numai pământul ci și cerul»”** (Evrei 12:25,26).

Sabia își face datoria în mod constant. **„Tot așa și Cuvântul Meu, care iese din gura Mea, nu se întoarce la Mine fără rod, ci va face voia Mea și va împlini planurile Mele”** (Isaia 55:11). Domnul Isus a spus: **„Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece”** (Matei 24:35).

În mod particular, Biserica din Pergam avea nevoie de sabia ascuțită cu două tăișuri ca să biruiască, deoarece în Pergam era scaunul de domnie al Satanei (vezi Apocalipsa 2:12, 13). Dacă sabia îngerului păzea Grădina Edenului de oaspeții nepoftiți, tot așa și sabia lui Hristos va păzi orice Biserică de răul care o înconjoară. Biserica poate fi curată chiar și la porțile iadului! Satana nu poate face nimic ca să împiedice împlinirea sigură a tot ceea ce a spus Hristos și nici nu va putea schimba evenimentele, care se vor întâmpla cu siguranță ca să se împlinescă Cuvântul Lui. Singurul lui refugiu este să-i înșele pe oameni, astfel încât ei ajung să nu mai creadă și sunt lăsați orbi, fără ajutor și nepregătiți. El le împietrește inimile și sabia nu poate pătrunde.

Nu este preocupat nici un efort pentru a toci sabia care purcede din gura predicatorilor. Diavolul lucrează fără încetare pentru a-i face să-și compromită principiile și doctrinele, pentru a le înmuia atitudinea lor fermă împotriva păcatului și a atenua mesajul de pocăință, neprihănire și judecată.

Cu cât încercările lui sunt mai rodnice, cu atât mai multe suflete vor merge împreună cu el la pierzare. Sabia tocită și scoasă din teacă rareori taie mai adânc decât simțurile și îi lipsește puterea de a pătrunde până acolo încât să despartă duhul. Rezultatele sunt judecate prin prisma reacțiilor exterioare, fără a avea discernământ spiritual, care ne dă pricepere să testăm gândurile și imboldurile interioare.

Oricum, cuvântul a cărui origine este în Dumnezeu are natura și însușirea lui Dumnezeu și este de fapt, chiar persoana lui Dumnezeu făcută accesibilă urechilor omenești. Este **„viu și lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tăișuri: pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva, judecă simțurile și gândurile inimii”** (Evrei 4:12). El dezvăluie tainele inimii omului, încredințându-l și dovedindu-i vinovăția, astfel că **„va cădea cu fața la pământ, se va închina lui Dumnezeu, și va mărturisi că, în adevăr Dumnezeu este în mijlocul vostru”** (1 Corinteni 14:25). Din acea stare de pocăință, el este ridicat la o viață nouă în Hristos Isus.

Ne rugăm pentru încă o intervenție din partea marelui Spadasin, care să culce o altă armată la picioarele Lui. Fie ca Biserica Lui să fie motivată de pasiunea lui Charles Wesley care a scris:

*Vino Tu, Cuvânt întrupat, încinge-Te cu sabia Ta puternică
Asculă rugăciunea noastră.
Vino și binecuvintează poporul Tău și dă izbândă Cuvântului Tău*

Duhul sfințeniei peste noi să coboare.

MÂNA LUI DREAPTĂ

Din când în când, de-a lungul acestor cugetări m-am străduit să prezint un adevăr definit în mod clar în primul capitol al cărții Apocalipsa. Este esențial ca în cecetarea lui Hristos, așa cum este zugrăvit în Apocalipsa, să vedem că aceasta este o descoperire a Lui destinată Bisericii de-a lungul veacurilor. El a fost răstignit și a înviat. El S-a înălțat la Tatăl în cer. Acum, apostolul Îl vede stând între cele șapte sfeșnice de aur care reprezintă cele șapte Biserici din Asia. Nu există nimic în Scriptură care să ne indice că El Și-a schimbat vreodată această poziție de atunci și până astăzi. El încă mai stă în mijlocul Bisericii Sale ca să fie văzut așa cum L-a văzut Ioan. Reține, te rog, lucrul acesta, chiar dacă celelalte îți scapă. Este un fapt esențial, care se repetă de mai multe ori.

Este convingerea mea personală că există o deficiență serioasă în predicarea și învățarea cărții Apocalipsa. Cu siguranță că deficiența nu se situează în zona interpretărilor profetice ale cărții ci în ceea ce privește persoana Domnului nostru. Din punctul de vedere al cunoașterii lui Hristos, noi progresăm trecând de la cele patru Evanghelii la Apocalipsa. Observați, eu spun că noi progresăm din acel punct de vedere. Nu-L ignorăm, nu-L dăm la o parte pe Hristos din Evanghelii și nici nu vrem să-I scădem din măreție. Ceea ce susțin eu este o examinare serioasă a lui Hristos din Apocalipsa ca fiind cea mai completă imagine pe care o avem la dispoziție. Este portretul care se aplică în mod particular Bisericii Lui. În timp ce continuăm să cercetăm Evangheliile, cartea Faptele Apostolilor și scrisorile diferiților apostoli să păstrăm totdeauna în mințile noastre descoperirea culminantă a lui Ioan.

Putem noi oare să citim cu atenție primele capitole ale cărții Apocalipsa și apoi să ne întoarcem și să-L tratăm pe Hristos ca un fel de conducător cu numele sau ca un musafir tăcut al adunărilor noastre? El este implicat în mod decisiv și activ. Nici un detaliu nu scapă atenției Sale. După felul în care Domnul s-a adresat Bisericii din Efes putem să deducem că ei aveau nevoie să li se aducă aminte de prezența Lui activă: **„Iată ce zice Cel ce ține cele șapte stele în mâna dreaptă, și Cel ce umblă prin mijlocul celor șapte sfeșnice de aur”** (Apocalipsa 2:1). Ei erau vinovați pentru că au lucrat sub și pentru Numele Domnului Isus, fără intervenția și influența Lui directă. Un asemenea păcat se datorează unei relații greșite. Ei își părăsiseră dragostea lor dintâi iar entuziasmul se redusese la datorie și conștiinciozitate.

În Biserică nu este nici un loc care să aibă nevoie mai multă de implicarea Domnului Isus decât conducerea ei. Conducerea hotărăște, în mare parte, starea Bisericii și direcția în care va merge. Nu-mi pot imagina o responsabilitate mai mare pe fața pământului. Din acest motiv, apostolii au stabilit în mod ferm practica de a se dăruii continuu pe ei înșiși rugăciunii și propovăduirii Cuvântului. **„În mâna dreaptă ținea șapte stele”** (Apocalipsa 1:16) a văzut Ioan, și cele șapte stele erau mesagerii celor șapte Biserici. Cuvântul grecesc folosit aici este deseori tradus prin înger. Cuvântul înger înseamnă mesager, deci un înger este un mesager ceresc. În unele locuri din Noul Testament, acest cuvânt se referă și la oameni. Suntem destul de îndreptățiți să concluzionăm că stelele din mâna dreaptă a lui Hristos sunt purtători umani ai mesajului stabilit, pentru fiecare Biserică. Apostolul Ioan este însărcinat să le transmită mesaje de la Capul Bisericii.

Apar probleme serioase atunci când Biserica greșește în a deosebi între ceea ce este stabilit din cer și ceea ce își are originea pe pământ. Feriți-vă de cei care se autoproclamă. Apostolul Ioan l-a identificat pe Diotref, ca pe unul căruia îi plăcea să aibă întâietatea (3 Ioan 9). Egoismul este întotdeauna împotriva Duhului și acolo unde conduce egoismul, lucrările lui Dumnezeu nu sunt acceptate.

Îi mai avem deasemenea și pe aceia care sunt stabiliți de o instituție. Ei își pot atârna pe perete o hârtie care să ateste că au o pregătire adecvată și că au îndeplinit condițiile pe care le-au impus un mic grup de oameni. Ei sunt calificați să reprezinte organizația lor particulară. De obicei, aceasta aduce o decădere lentă pentru că fiecare generație viitoare dă mai multă crezare înțelepciunii umane.

Avem și pe cei care sunt stabiliți în mod democratic. Ei sunt aleși prin consimțământul oamenilor. Nimic nu poate fi mai potrivit decât să-i asiguri pe oameni că vor asculta numai ce vor ei. Cu siguranță este foarte plăcut să ți se „*gădile urechile*”(2 Timotei 4:3).

Niciunul din cei menționați mai sus nu garantează o poziție în mâna dreaptă a Domnului Isus. Cât de experți suntem ca să ne convingem pe noi înșine că lucrurile sunt așa cum trebuie, chiar dacă am acceptat ceva inferior modelului ceresc. Ca să identifiți ceea ce este ales de Dumnezeu, ai nevoie de o dragoste specială pentru adevăr, de o înaltă apreciere a disciplinei lui Dumnezeu și o sensibilitate adâncă pentru mărturia Duhului Sfânt. Bineînțeles, chiar și mesagerii pot greși. Ei se pot smulge din mâna Stăpânului lor. Orice mesaj trebuie testat în conformitate cu Cuvântul lui Dumnezeu.

Lucrul de care are mare nevoie conducerea Bisericii de astăzi este o recunoaștere clară a autorității mâinii drepte a Domnului slăvit. El nu trebuie să fie numai un conducător cu numele. Dacă Biserica din Efes trebuia să își mențină locul ei printre sfeșnice, fiind luminată și vegheată de lumina veșnică cerească, Domnul Isus nu putea fi ignorat. El se va implica personal și va pune ordine în preocupările lor. El va zidi, va adăuga și va lucra, altminteri lumina lor se va stinge.

Timpurile de trezire ne pun la dipozitie cele mai bune exemple ale implicării lui Dumnezeu în conducerea Bisericii. Când Duncan Campell, binecunoscutul evanghelist scoțian, a sosit pe insula Lewis în 1949, un bătrân din biserică s-a apropiat de el. „*Ai tu o relație bună cu Dumnezeu?*” l-a întrebat bătrânul. Campell a răspuns: „*Cel puțin pot să spun că mă tem de Dumnezeu.*” Lucrările trezirii din Insulele Hebride și mântuirea oamenilor pierduți de pe insulă au necesitat o așa de mare sensibilitate față de Duhul Sfânt încât cel care le-a condus nu a putut fi decât un om al lui Dumnezeu. Citiți relatările despre acea lucrare puternică și înțelegeți exact ceea ce vreau să spun. Nu a fost loc pentru manipulare umană, pentru un acord cu tot felul de organizații și nici nu s-au făcut compromisuri pentru a atrage masele de oameni. Însuși Mielul care a fost junghiat și-a adus oastea pe câmpul de luptă din Insulele Hebride și sufletele au dat năvală în Împărăția lui Dumnezeu.

FAȚA LUI

Ceea ce deosebea pe Israel de restul națiunilor pământului era prezența lui Dumnezeu printre ei. El îl cunoștea pe Moise, conducătorul lor, după nume. Moise era un om care vorbea cu Dumnezeu așa cum un om vorbește cu un prieten. Era în totalitate de neacceptat pentru Moise să se încurce cu lucrarea lui Dumnezeu, fără a se asigura și de prezența lui Dumnezeu.

Moise a vrut să meargă chiar mai departe în relația lui personală cu Domnul. „*Arată-mi căile Tale; atunci Te voi cunoaște*” a cerut el (Exod 33:13). Rugăciunea lui a fost ascultată. Psalmistul ne spune: „*El și-a arătat căile Sale lui Moise și lucrările Sale copiilor lui Israel!*” (Psalmul 103:7). Moise a mers un pas mai departe: „*Arată-mi slava Ta!*” (Exod 33:18). Domnul a fost de acord cu această cerere, dar cu o condiție. Moise nu putea să-Î vadă fața și să trăiască.

Experiența puternică a lăsat o strălucire pe fața lui Moise. Teama lui Dumnezeu a cuprins pe cei ce erau martori la aceasta și Moise a trebuit să-și acopere fața cu o măhramă. Israel

nu era încă pregătit pentru o manifestare deplină a slavei lui Dumnezeu și nici Moise nu era omul care să o poată sluji.

Scriindu-le Corintenilor, apostolul Pavel a declarat că mährama încă mai acoperea inimile celor care erau răzvrățiți și necredincioși (2Corinteni 3:14).

Moise a vorbit despre un prooroc care avea să vină de undeva mai sus decât muntele Sinai. În deschiderea Evangheliei sale, apostolul Ioan spune cu privire la Domnul Isus: „**Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl**” (Ioan 1:14). Relația Domnului Isus cu Tatăl nu a fost aceea a unui slujitor, așa cum cu a fost a lui Moise, ci a Veșnicului Fiul al lui Dumnezeu. Era complet și desăvârșit atunci când El a putut spune: „**Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl**” (Ioan 14:9).

Saul din Tars L-a întâlnit pe Domnul Isus așa cum este El prezentat în Apocalipsa. Acest iudeu furios, era hotărât să-și folosească toată puterea și influența pentru a opri ceea ce el credea că este o sectă rivală. A amenințat, a băgat la închisoare și a ucis. Dragostea nu era modalitatea care să conducă pe un asemenea terorist la Împărăția lui Dumnezeu. Saul avea nevoie de o întâlnire cu Acela a cărui „**față era ca soarele, când strălucește în toată puterea lui**” (Apocalipsa 1:16). El s-a rostogolit pe drumul Damascului, tremurând, uimit și orb. El a aflat că era singurul care a avut de pierdut și că toată prigoana lui nu știrbise cu nimic slava Fiului Omului.

Hristos a dat la o parte de pe fața lui Saul mährama din Sinai, și acesta a devenit Pavel, apostolul Neamurilor. Domnul Isus i-a dar duhul în locul slovei, viața în locul morții și neprihănirea în locul pedepsei. Pavel a scris mai târziu despre un legământ întipărit în inimile oamenilor și nu săpat în piatră, care avea o slavă mai mare și care nu va dispărea niciodată.

Fața lui Hristos strălucește cu putere copleșitoare acum când El umblă în mijlocul sfeșnicelor. Încă mai poate să zgomude adunările de credincioși, să nimicească pe mincinoșii și înșelătorii care s-au infiltrat acolo, să înmoaie inimile păcătoase și răzvrătite, să uimească comunități întregi și să facă pe cei mai răi dușmani să strige: „*Doamne ce vrei să faci?*”

Oamenii care sunt legați de Hristos printr-o experiență personală, au nevoie să se roage la fel ca Moise, pentru o arătare mai mare a slavei Lui. Când Dumnezeu răspunde acelei rugăciuni, ei se vor vedea ca morți la picioarele Lui, la fel ca Ioan, apostolul preaiubit (Apocalipsa 1:17).

Nu va rămâne nici o nădejde care să fie dusă la îndeplinire prin priceperea lor. Nici o ființă nu se va mândri în prezența Lui, aplauzele nu vor fi acceptate și nici o personalitate nu va fascina masele de oameni. Nu va fi trufie, nici glumă și nici prefăcătorie. Totul va fi măturat într-o clipă de o descoperire puternică a Hristosului din Apocalipsa. Nici un om nu va putea să ridice pe altul din acel loc al răstignirii copleșitoare. Nici un cuvânt de încurajare, nici un îndemn, nici o automotivare nu va mișca un singur mușchi. Aici numai mâna dreaptă a lui Hristos va putea face ceva ...

Atotputernicia Lui, persoana Lui, chemarea Lui, pregătirea și siguranța ne vor pune din nou pe picioarele noastre ca să slujim. Va fi în puterea Duhului care este Sprijinitorul Hristosului slăvit.

LEUL

În capitolul 5 din Apocalipsa, Ioan se concentrează asupra mâinii drepte a Creatorului care stă pe scaunul de domnie. El ține un sul de carte pecetluită cu șapte peceti. Nici un nebun nu poate pune mâna pe ea. Nici un maniac nu o poate mâzgăli. Nici o persoană cu intenții bune nu poate să adauge un rând la conținutul ei perfect și complet. Pecetile cerului leagă dezvăluirea tuturor evenimentelor și nici o autoritate de pe pământ nu are putere să le rupă. Dumnezeu Își păstrează drepturile și privilegiile stăpânirii, până când vine Omul potrivit, care poate, pe bună dreptate și în mod corect, să orchestreze evenimentele care au să se întâmple.

Un înger pune o întrebare care plutește în aer: „*Cine dintre oameni poate să slujească drept trimis credincios al lui Dumnezeu? Care dintre urmașii lui Adam va ține sceptrul adevărului și neprihănirii atât de sus încât să îndeplinească toate așteptările lui Dumnezeu?*” Urmăriți lista candidaților. Adam, mai întâi de toți, lipsește în mod jalnic. Noe a căpătat har în ochii Domnului, dar mai târziu fii săi l-au găsit beat și dezbrăcat în mod rușinos – nu era el cel care avea să coordoneze lucrările cerului. Apoi, Avraam – cel care a fost numit prietenul lui Dumnezeu. Dar și el s-a grăbit și a luat-o înaintea promisiunii lui Dumnezeu, încercând să o împlinească cu propria sa putere. Moise a fost un conducător mare și cu frica lui Dumnezeu, dar într-o împrejurare s-a mâniat și a lovit când Dumnezeu i-a poruncit să vorbească. O asemenea greșeală putea să nimicească planurile veșnice și desăvârșite. Cum putea să o facă David – un om după inima lui Dumnezeu? Nu, cu toții știm cum într-un moment de relaxare nu a vegheat și a căzut în ispită.

Unul câte unul, cu toții ies din calcul. Nu se poate găsi nici un om care să satisfacă standardele cerului. Nici un om, viu sau mort, nu poate îndeplini fără greșeală cererile Creatorului. Nimeni nu poate primi laude necondiționate sau un zâmbet fără rezerve. De fapt, este un moment trist și Ioan, privind acest tablou, plânge.

Cerul a fost de mai multe ori scena unor crize de dimensiuni și consecințe cosmice. Ele nu făceau decât să se arate înțelepciunea infinită și puterea înfiorătoare a Dumnezeului Atotputernic. Niciodată rezultatul nu a fost sub semnul întrebării. Răspunsul la întrebarea îngerului se contura după secole. Istoria a început în cartea Genezei. Iacov, al treilea patriarh al neamului evreu, a născut un „pui de leu”. Numele lui era Iuda, cel de-al patrulea fiu al lui Lea, soția lui Iacov. Urmașii lui au avut de-a face cu multe provocări din partea unui alt leu, care răcnește și care caută să înghită tot ceea ce vine din inima și voia lui Dumnezeu. Cel Rău l-a influențat pe întâiul născut al lui Iuda și Domnul l-a omorât. Al doilea fiu a căzut în mâinile vrăjmașului și a fost de asemenea nimic. Dumnezeu nu își compromite niciodată integritatea planurilor Lui. Dacă un om devine nepotrivit, acesta poate fi înlăturat, iar altul se ridică în locul lui. Chiar marele apostol Pavel umbla cu mare atenție ca nu cumva să fie lepădat.

O mare transformare a trebuit să aibă loc în viața lui Iuda înainte ca el să fie un vânător folositor pentru Domnul. La început el era sălbatic și nemilos organizând un complot trădător împotriva fratelui său mai mic, Iosif, care se temea de Dumnezeu. Dar a venit foametea peste țară și Iuda, leul, împreună cu tatăl și frații lui, este forțat să privească spre Egipt pentru a-și salva viața. Oricum el a subestimat prada. Iosif a devenit un îmblânzitor de lei, zdrobindu-i duhul și supunându-l voiei sale. El s-a oferit pe sine, în locul unui alt frate, Benjamin, să zacă în temnița guvernatorului lui Faraon. Făcând astfel, el își găsește adevărata libertate și devine capul „mândriei” lui Israel. De-a lungul istoriei lor, Iuda a condus și din el a urmat o succesiune de împărați.

Când Iacov era pe moarte, el i-a chemat pe toți fiii lui. Pentru ultima oară, bătrânul patriarh se întărește și se ridică pe patul lui ca să vorbească ca proorocul uns al lui Dumnezeu. „***Iuda***”, spune el, „***este un pui de leu ... Mâna ta va apuca de ceafă pe vrăjmașii tăi ... Toiagul de domnie nu se va depărta din Iuda, nici toiagul de cârmuire dintre picioarele lui, până va veni Șilo și de El vor asculta popoarele***” (Genesa 49:8-10).

Puiul s-a maturizat de-a lungul generațiilor. La împlinirea vremilor, când nu se găsea nimeni printre oameni care să apuce de ceafă pe vrăjmașii lui Dumnezeu, deodată, după o evoluție perfectă, în culmea puterii Lui, Leul din seminția lui Iuda intră răcnind pe scenă – ca Domn și Hristos.

MIELUL

Să presupunem că ai deschis cartea Apocalipsa pentru prima dată și ai ajuns la capitoul cinci, versetul cinci. Citești despre Leul din seminția lui Iuda care a biruit toate piedicile și acum este în stare să deschidă cartea din mâna dreaptă a Celui ce șade pe scaunul de domnie. La ce te aștepti să citești în versetele următoare? Bineînțeles că aștepti intrarea puternicului rege al animalelor. Nu este așa. De fapt Leul nu mai este menționat a doua oară în această carte. Căile lui Dumnezeu nu încetează niciodată să ne surprindă și să ne uimească. Aceasta face din Biblie o carte fascinantă care străbate un drum lung care să ne convingă de originea ei divină.

Chiar în versetul următor, în locul unui leu, apare un miel! El deschide cartea. Dacă ne surprinde să citim despre un miel care a biruit, atunci este uluitor să vedem mai departe că Mielul a fost junghiat. Este un miel de jertfă. Domnul Isus a câștigat biruința asupra vrăjmașilor lui Dumnezeu și ai omului nu ca un leu care răcnește, ci ca un miel lipsit de ajutor.

Un miel nu este un campion printre oameni, dar în această asemănare vedem cum se descoperă un principiu divin. **„Căci nebunia lui Dumnezeu este mai înțeleaptă decât oamenii și slăbiciunea lui Dumnezeu este mai tare decât oamenii”** (1 Corinteni 1:18).

Ioan Botezătorul, cel mai mare dintre prooroci și un teolog minunat, a introdus un nou termen în limbajul religios al lui Israel: **„Iată Mielul lui Dumnezeu!”** El a văzut că totalitatea animalelor jertfite din Vechiul Testament, care se numărau cu milioanele, și-a găsit împlinirea lor într-un singur Miel care putea să ștergă păcatul. Abel, fiul lui Adam, a fost primul prooroc al Mielului lui Dumnezeu. Datorită jertfei de sânge pe care a adus-o, Dumnezeu l-a primit, în timp ce fratele său, Cain, a fost respins. Pe drumul de jertfă al Muntelui Moria o întrebare a străbătut veacurile **„Unde este jertfa?”** (vezi Genesa 22:5-13). Avraam, care era marele prooroc, a dat un răspuns inspirat carea putea veni numai de la Duhul lui Dumnezeu: **„Fiule, Dumnezeu Însuși va purta de grijă de mielul pentru arderea de tot”**. Prin sângele unui miel, fiecare familie dintre copiii lui Israel a scăpat de îngerul nimicitor, în timp ce întâiul născut al fiecărei familii din Egipt a fost ucis. Dumnezeu le-a spus: **„Eu voi vedea sângele și voi trece pe lângă voi”** (Exod 12:13). Încă o dată în plus, un miel se interpune între oamenii lui Dumnezeu și nimicire.

Mielul care a fost junghiat devine acum proeminent în cartea Apocalipsa. El este pentru totdeauna înaintea Tatălui, în locurile cerești. Prezența Lui acolo este cea care mântuiește pe cei care au fost pătați de murdăria groaznică a păcatului. Leul cu toată puterea și autoritatea lui nu poate mântui. Un Miel supus, nevinovat și fără pată, biruiește pentru noi la scaunul îngrozitor de judecată al unui Dumnezeu sfânt care nu poate tolera păcatul. **„Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre”** (Matei 11:29). Noi am luat în considerare domnia, maiestatea și slava lui Hristos. Ce descoperire uimitoare este să găsești blândețe și smerenie în caracterul Lui! Pentru că Domnul Isus a spus, **„Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl”** și pentru că blândețea este o roadă a Duhului Sfânt putem găsi această calitate în fiecare persoană a divinității. Inima omului răscumpărat reacționează în chip tainic în fața naturii Dumnezeului și Creatorului său. Ceva tresaltă în interiorul lui atunci când citește: **„Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar celor smeriți le dă har”** (1 Petru 5:5). Un simț al dreptății sfinte înfioară sufletul uman când descoperă că cei blânzi vor moșteni pământul (Matei 5:5). Puterea este acordată celor care sunt smeriți și supuși. Domnul Isus a căutat numai plăcerea Tatălui Său și de aceea a putut să spună: **„Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ”** (Matei 28:18). Sutașul roman a învățat principiul acesta, iar Domnul Isus a zis despre el: **„Vă spun că nici în Israel n-am găsit o credință atât de mare”** (Luca 7:9). Credința nu este rezultatul unei îndrăznești arogante sau al unor pretenții îngâmfate. Este o acceptare a voiei lui Dumnezeu. Sutașul porunca în conformitate cu cel mai puternic guvern de pe pământ. El a văzut în Domnul Isus aceeași supunere față de puterea cerească și și-a dat seama că Domnul Isus putea să alunge puterile spirituale printr-un simplu cuvânt.

Când Mielul a deschis cartea, s-au dezlănțuit nenorocirile pe fața pământului. Capacitatea Lui de a produce un haos care devastează lumea întreagă ar trebui să reprezinte o problemă pentru cei care sunt învățați că nenorocirea, pieirea și boala vin numai de la Satan. Ei spun că numai lucrurile bune și plăcute vin de la Dumnezeu, împotrивind-se și acuzând orice

întâmplare care deranjează confortul și liniștea vieții lor zilnice. Pentru ei, Iov a fost un ignorant lipsit de ajutor care nu cunoștea lupta spirituală. Chiar și apostolul Pavel e pus sub semnul întrebării din cauza țepușului său în carne și a stăruinței lui îndârjite de a merge la Ierusalim unde-l așteptau lanțuri și necazuri.

Mielul este vrednic să deschidă cartea datorită puterii lui de a mântui. Guvernele au încercat toate metodele de reformă socială, care să reabiliteze oamenii căzuți. Marile eforturi și sume de bani civilizează, educă și sofistichează. Națiunile Unite s-au format pentru ca societatea lumii să poată negocia, comunica și rezolva diferențele care apar în rândul ei. Cu toate acestea, problemele planetei noastre merg din rău în mai rău. Deci nici o sursă pământească nu poate să rupă pecetea cărții lui Dumnezeu. Cerul și-a trimis răspunsul jos pe pământ, într-o formă umană și răstignit pe o cruce.

*El rupe puterea păcatului și dă drumul celor prinși
Sângele Lui poate curăți pe cel mai murdărit; sângele Lui se dă pentru mine.*

El izbăvește pe omul occidental de sine însuși ca să slujească lui Dumnezeu. El rupe lanțurile ignoranței păgâne și ale poftelor diabolice și aduce pe vânătorii de capete și pe indigenii sălbatici înaintea scaunului de domnie al Tatălui Său. El demască fața înșelătoare a religiilor orientale în așa fel încât și asiaticii încătușați să experimenteze slava lui Dumnezeu. Numai sângele Mielului are puterea să răscumpere o rasă umană vândută robiei satanice.

Mielul lui Dumnezeu are puterea unui leu, iar la sfârșitul capitolului șapte din Apocalipsa citim că are și autoritatea unui Păstor. Acestea sunt niște paradoxuri minunate. Ce miel neobișnuit, și putem fi siguri de asta, că cei care Îl urmează sunt deasemenea foarte deosebiți! Aceasta pentru că ei sunt o proprietate a lui Dumnezeu, cumpărată în mod special și separată de restul oamenilor. A spune că ei mășăluiesc la bătaia unui alt toboșar ar fi o afirmație incompletă. Ei privesc lucrurile cu ochi diferiți de restul lumii. În ei este sădită o sămânță divină atunci când sunt năcuți de sus. Eu au primit semnul Mielului și sunt pecetluiți pentru Dumnezeu.

Ei nu se pot conforma lumii pentru că ei nu sunt din lume. Ei depind de Dumnezeu așa cum un astronaut depinde de costumul lui spațial. Ai despărți de Hristos înseamnă moarte sigură. Sistemul lumii actuale îi sufocă. Nu văd în el nici un viitor.

Pentru că L-au urmat pe Miel, primii creștini nu au ocupat posturi de conducere. Din contră, aceasta i-a aruncat deseori în închisoare sau în Colloseumul din Roma. Vance Havner a spulberat orice speranță că noi creștinii am putea găsi un adăpost aici pe pământ. „Când era pe pământ, oamenii au încercat să-L înscrie pe Domnul Isus Hristos în planurile lor și să obțină aprobarea Lui pentru ideile lor preferate. Unul a vrut ca el să împartă o moștenire. Alții I-au cerut părerea Lui cu privire la impozite și la relațiile de căsătorie în lumea viitoare. Domnul Isus a refuzat să intre în vreă partidă. Astăzi toate tipurile de reformă încearcă să fluture steagul Lui și să facă reclamă sprijinului Său. Noul Testament nu a apărut nici o opinie asupra imperialismului Roman, sclaviei, asupra poziției femeii în societate sau asupra reformelor sociale”. Mentalitatea visătoare de lungă durată privește la cer ca fiind singura nădejde a credinciosului.

Fățarnicii care pretind că sunt creștini, dar a căror natură aderă și se încrede în surse pământești vor găsi în cer un mediu ostil. Acolo vor muri de foame neștiind ce înseamnă să depindă de Domnul ca păstor al lor. Păstorul Psalmului 23 va continua să-Și îndeplinească slujba Lui de-a lungul veșniciei. Noi venim la El pentru că este Salvatorul nostru care ne spală și ne iartă de păcate, dar și pentru că este Domn și ne asigură întreținerea și călăuzirea pentru acum și pentru veșnicie. El ne-a făcut să părăsim cu bucurie lucrurile care pentru noi erau câștiguri și să le socotim ca un gunoi. Profesiile, bogățiile și preferințele personale au fost răstignite pe crucea Lui. În schimb, El suplinește nevoile noastre. El hrănește și conduce turma Lui supusă la pășunile slavei.

MIRELE

Să presupunem că suntem la o nuntă și îl auzim pe predicator cerându-i miresei să facă această afirmație: „Repetă după mine: Eu îl iau pe omul acesta ca să îmi câștige pâinea și să muncească pe lângă casă”. Apoi se întoarce către mire propunându-i următorul angajament: „O iau pe această femeie ca să fie bucătăreasa și îngrijitoarea mea”. Știu că este o propunere ridicolă, dar în fond nu este cu nimic mai absurdă decât ceea ce am putea auzi fără să vrem de la amvonul unei biserici după o adunare „de trezire”, când un suflet în căutarea Domnului Isus este pus să repete rugăciunea „Îl primesc pe Hristos în viața mea ca Mântuitorul meu personal”. O căsătorie bazată pe un angajament atât de limitat va avea complicații serioase.

Hristos nu este un lucru folositor, ca să-L împărțim în mai multe părți, pe care să le primim sau să le respingem după nevoile și poftele noastre. El este o personalitate completă și atunci când este invitat ca Mântuitor, trebuie să fie primit și ca Domn. O acceptare totală a lui Hristos este dificilă doar pentru că nu ne face plăcere să renunțăm la independența noastră.

Domnul Isus Hristos este bucuria cerului și acolo orice lucru este legat în mod vital de El. El este un parfum dulce în sala tronului lui Dumnezeu. Cerul nu ar fi cer fără El. O descoperire a cerului este o descoperire a lui Hristos. El este cel mai plăcut dintre toți îngerii și are cel mai atrăgător caracter. În legăturile Sale cu noi, bunătatea și înțelepciunea Lui înfinintă fac ezitățile atât de păcătoase.

Fie ca noi să ascultăm mandatul lui Ioan Botezătorul: **„Iată Mielul lui Dumnezeu”**. Ochii lui Ioan au văzut dincolo de slujba lui cu toate că aceasta era cea mai puternică lucrare pe care o văzuse pământul de la creație până atunci. Botezul lui și propovăduirea pocăinței nu erau scopul final. Oricum în umblarea lui prin pustie l-a zărit pe Mirele ceresc și toată dorința lui s-a îndreptat spre El. Ioan nu s-a înspăimântat, ca ucenicii lui, că **„toți oamenii se duc la El”** (Ioan 3:26). Din contră lucrarea lui se apropia de împlinire tocmai pentru că a înțeles că **„Cine are mireasă este mire”** (Ioan 3:29). Ioan nu avea nevoie de o mărturisire mai mare pentru a izbândi în slujba lui. Mulțimile de oameni care îl ascultau pe el se micșorau în timp ce ale Domnului Isus creșteau, iar Ioan, plin de bucurie, s-a retras în umbră – un adevărat prieten al Mirelui.

În timp ce cugeta în deșertul arabic, Pavel a pierdut legătura cu lumea vizibilă și i s-a descoperit o taină ascunsă de la întemeierea lumii. Lucrul acesta l-a făcut să uite ambiția lui de a deveni un conducător al iudeilor și plin de râvnă s-a îndreptat pentru scopul pentru care l-a oprit Dumnezeu pe drumul Damascului. Frumusețea lui Hristos l-a copleșit iar toate celelalte au fost șterse. Nici un fel de prigoană sau primejdie nu-l mai putea reține pe apostolul Pavel de la împlinirea pasiunii din inima lui. Dragostea l-a constrâns. El a avut viziunea unei căsătorii veșnice și singurul lui scop era să-i logodească pe ascultătorii dintre Neamuri cu un Barbat (2 Corinteni 11:2). Câtă nevoie avem și noi să urmăm exemplul altruist al acestor doi giganți duhovnicești.

Cea mai bună reprezentare pe care o putem avea despre Cer nu este aceea a unei împărății sau oștiri, ci a unei familii. Toți care fac parte din ea sunt născuți din Dumnezeu și se consideră unul pe celălalt ca frate și soră. Domnul Isus a învățat pe ucenicii Săi să se roage unui Tată din ceruri. El Însuși este Fiul Preaiubit al lui Dumnezeu și Tatăl pregătește o mireasă pentru El. În capitolul nouăsprezece din Apocalipsa, citim despre o nuntă care va avea loc: Nunta Mielului. Toată istoria arată spre acesta mare eveniment. Pentru acest scop, Dumnezeu a creat omul după chipul și asemănarea Lui. Din această cauză, El l-a scos pe Avraam din păgânătate și a făcut un popor din urmașii lui. Hristos s-a născut în acel popor și a suferit agonia crucii datorită bucuriei care Îi era pusă înainte: **„Ca să înfățișeze înaintea Lui această Biserică, slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără prihană”** (Efeseni 5:27).

Dragostea lui Hristos pentru fiecare membru al Bisericii Sale întrece orice fel de dragoste fizică sau pământească. Este în totalitate curată. Vechiul Testament coincide cu Noul Testament în descrierea acelei relații de dragoste. Cântarea Cântărilor este, de exemplu, o poveste de dragoste care zugrăvește pe un păstor făcându-i curte unei femei care la rândul ei se consideră cu puține șanse de reușită pentru a-i câștiga iubirea. Luca scrie despre o femeie nevrednică și păcătoasă care a venit la Domnul Isus în casa lui Simon Fariseul. Ea a îngenuncheat la picioarele Domnului Isus, le-a spălat cu lacrimile ei și le-a șters cu părul ei. Ea le-a uns cu mir. Domnul Isus a spus: **„Păcatele ei care sunt multe sunt iertate; căci a iubit mult”** (Luca 7:36-50). Acestea sunt doar câteva modele care ni se dau ca să putem cunoaște natura legăturii binecuvântate în care am intrat.

Psalmul 45 se leagă atât de minunat de Apocalipsa 19. Mă întreb dacă el va fi cântat la sărbătoarea mării nunți: **„Cuvinte pline de farmec îmi clocotesc în inimă și zic: «Lucrarea mea este pentru Împăratul! ... Tu ești cel mai frumos dintre oameni, harul este turnat pe buzele Tale; deaceia Te-a binecuvântat Dumnezeu pe vecie ... Dumnezeul Tău Te-a uns cu un undelemn de bucurie mai presus decât tovarășii Săi de slujbă. Smirna, aloia și casia îți umplu de miros plăcut toate veșmintele»”**. Cântarea apoi se adresează miresei: **„Ascultă, fiiică, vezi și pleacă-ți urechea; uită pe poporul tău și casa tatălui tău! Și atunci împăratul îți va pofti frumusețea. Și fiindcă este Domnul tău, adu-I închinăciunile tale”**. Aceasta este motivarea dincolo de consacrare. Tâșnește dintr-o fântână a dragostei și singurul ei scop este să-și mulțumească subiectul de dragostea ei.

O soție vrednică pentru Mielul lui Dumnezeu, mireasa, născută în cartea Faptele Apostolilor, se va maturiza și se va pregăti de o nuntă glorioasă. Fiecare mireasă de pe pământ este o umbră a ei; fiecare nuntă este numai o ilustrare a acestui eveniment fără pereche. Căsătoria pământească este sfântă; mai presus de orice, pentru că ea arată spre o unire cerească. **„De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de nevastă-sa și cei doi vor fi un singur trup. Taina aceasta este mare – vorbesc despre Hristos și despre Biserică”** (Efeseni 5:31,32).

TEMPLUL

După ce Iuda a părăsit tovarășia celorlalți ucenici și cu puțin timp înainte să fie dat în mâinile vrăjmașilor Săi, Domnul Isus a început să le spună celor unsprezece ucenici care mai rămăseseră, despre casa lor cerească **„În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri ... Eu mă duc să vă pregătesc un loc”** (Ioan 14:2). Există o cetate în cer. În ea Vechiul și Noul Testament se unesc; Iudeii și Neamurile sunt făcuți una. Porțile au numele celor douăsprezece seminții ale lui Israel și cele douăsprezece pietre ale temeliei poartă numele celor doisprezece apostoli. Orice popor, limbă sau neam este reprezentat aici. Numele cetății este Noul Ierusalim. Ierusalimul pământesc poartă numele ei, dar nu este decât un model. În această cetate a păcii nu sunt lacrimi, moarte, tristețe sau durere.

Aceasta este cetatea despre care a vorbit apostolul Pavel: **„Dar Ierusalimul de sus este slobod, și el este mama noastră”** (Galateni 4:26). Dorul lui Avraam după locul acesta era atât de mare încât nu s-a putut stabili în nici un loc de pe pământ. Aceasta este cetatea în care sfinții își au cetățenia. Aici sunt înregistrate certificatele lor de naștere și naturile lor renăscute se adaptează acelei atmosfere.

În Ierusalimul ceresc, Mielul este acasă. Pe pământ, Domnul Isus era în afara elementului Său și nu se înțelegea cu cei din jurul Lui. El a suspinat, a plâns și tot timpul a fost

înfruntat de dușamii Lui. Dorința Lui este să-i ia pe ucenicii Săi cu El și să-i ducă într-o cetate proiectată să I se potrivească pe deplin. El este Arhitectul ei. Orice ungher a fost proiectat după specificațiile Lui. Acolo este bucurie, pace și dragoste care strălucește din fiecare zid.

În cetatea mărgăritarelor, a pietrelor scumpe, a cristalului și a aurului nu există templu. Cel care a făcut din țărmul mării o capelă și din dealurile Galileii catedrale unde veneau mii de oameni, nu are nevoie de nici un monument ca să facă din Noul Ierusalim o cetate de închinare. Prezența Lui este de ajuns. **„În cetate n-am văzut nici un Templu; pentru că Domnul Dumnezeu, Cel Atotputernic, ca și Mielul, sunt Templul ei”**(Apocalipsa 21:22).

La origine, când oamenii au început să cheme Numele Domnului, ei zideau altare din pietre necioplite, așezate una peste alta. Moise a ridicat un cort după modelul care i-a fost arătat pe Muntele Sinai. Mai târziu, Solomon a urmat acel model construind o structură magnifică. Câteva secole mai târziu, după ce Nebucadnețar dăruia Templul, Israelii s-au reîntors din robie ca să-l reconstruiască. Bătrânii care-și aminteau de minunea lui Solomon deplângeau cu durere lipsa de măreție a templului reconstruit. Templul lui Irod din timpul Domnului Hristos era impresionant, dar Domnul Isus a spus că nu va rămâne piatră peste piatră. În anul 70 d.H., Titus, împăratul Romei a venit să împlinească acea proorocie. Este evident că aceste construcții au fost niște simboluri temporare care nu aveau un rol durabil în planul lui Dumnezeu.

Este interesant să mergem înapoi în zilele lui David și să vedem că Dumnezeu era atât de mulțumit într-un cort ca și în edificiul colosal pe care David nădăjduia să-l construiască (2 Samuel 7:1-11). David se simțea vinovat pentru că tocmai terminase o frumoasă casă din lemn de cedru care urma să fie una dintre referințele sale. Uităndu-se pe fereastră el putea să vadă modestul cort în care era păstrat chivotul prezenței lui Dumnezeu. Referindu-se la templul din visurile lui David, Ștefan i-a uimit pe iudei cu un fapt de netăgăduit: **„Dar Cel Prea Înalt nu locuiește în lăcașuri făcute de mâini omenști, cum zice proorocul: «Cerule este scaunul Meu de domnie și pământul este așternutul picioarelor Mele. Ce fel de casă Îmi veți zidi voi Mie?»”**(Fapte 7:48,49).

În Vechiul Testament, Dumnezeu a stabilit exemplul pe care Domnul Isus l-a urmat în Noul Testament. El nu avea loc stabil unde să-și odihnească capul. Din Betleem la Golgota nu s-a găsit nici un loc pentru El. Împărăția Lui nu a izbit privirile pentru că nu era din lumea aceasta. În lucrarea Lui pe pământ El nu și-a stabilit sedii centrale. Casa lui Petru, dealurile, locurile pustii și pridvorul lui Solomon erau locuri potrivite pentru adunările Lui. Nici ucenicii Lui nu văd nevoia de a iniția un proiect de construcție. Singurul loc în care El s-a înrădăcinat a fost inimile oamenilor. A durat câtva timp până când creștinii au început să zidească temple care mai târziu s-au numit „Biserici”. Odată cu decăderea creștinismului ele au devenit mai mult de paradă. Banii și munca săracilor se folosesc pentru a construi multe. Astăzi continuă să se lanseze programe uriașe, care necesită milioane de dolari.

În Noul Ierusalim nu există templu deoarece prezența lui Dumnezeu și a Mielului înlocuiește și face inutilă o casă de închinare. Când Hristos este real, simbolurile tind să dispară. Creștinismul nu este puternic niciodată când turlele bisericilor ajung la cer, ci numai atunci când prezența manifestată a lui Dumnezeu umple orașele și satele cu slavă.

Nu este dificil pentru creștinii însetați după Dumnezeu să devină nostalgici după întâlnirile austere din corturile Metodistilor sau după casele simple care răsunau de predicile lui Finney sau după adunările secrete ale credincioșilor din China.

Un fior străbate ființele noastre atunci când Matei îl citează pe prooroc: **„Îi vor pune numele Emanuel, care, tâlmăcit înseamnă : «Dumnezeu este cu noi»”**(Matei 1:23). Locul cel mai demn de invidiat de pe pământ este acela care este onorat de prezența Domnului Isus. **„Cum se va ști că am căpătat trecere înaintea Ta, eu și poporul Tău? Oare nu când vei merge Tu cu noi și când prin aceasta vom fi deosebiți, eu și poporul Tău, de toate popoarele de pe fața pământului?”**(Exod 33:16).

Deosebirea dintre moarte și viață, ritual și închinare, status quo și trezire este prezența activă a lui Hristos în mijlocul nostru.

El este încă disponibil. **„Iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului”**(Matei 28:20).

Nu priveliștile frumoase reprezintă atracția principală a cerului. Revederea celor dragi ai noștri oricât ar fi de minunată, nu este ceea ce ne atrage pe noi într-acolo. Viitorul nostru mare și veșnic va fi petrecut în compania Domnului Isus. El va veni pentru noi și ne va lua ca să fim cu El pentru totdeauna. **„Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei și ei vor fi poporul Lui, și Dumnezeu Însuși va fi cu ei”** (Apocalipsa 21:3). Ceea ce oferă în plus veșnicia nu este decât un premiu.

Noi cântăm un refren *„El este Tot ce am nevoie”*, dar mă întreb dacă îl credem. Jonathan Goforth, marele misionar din China, a văzut o trezire la începutul acestui secol. Iată ce a spus el despre o conferință misionară la care participase: *„Ascultând cântările din ziua aceea, cineva nu va putea decât să tragă concluzia că dăruirea Evangheliei unei omeniri pierdute este în mare măsură o problemă de mai bună organizare, mai bună echipare, mai mare implicare a bărbaților și femeilor. Simptomele, cu siguranță că nu lipseau încât o singură scânteie ar fi putut să producă o explozie. Dar nu, detronarea idolului independenței eclesiastice era în aparență un preț prea mare.”* Eu cred că noi nu avem nevoie de mai mulți bani, mai multe mijloace, mai mulți oameni, mai multe căi. El este tot ceea ce ne trebuie. Emanuel – Domnul Isus, templul cerului, manifestat în viețile și adunările noastre, numai să vrem să-I slujim!

EU SUNT

Mânia Iudeilor era cât pe ce să explodeze într-o zi. Domnul Isus afirma că El venea numai de la Dumnezeu. Încă o afirmație i-a făcut să uite toleranța lor religioasă: **„Mai înainte ca să se nască Avraam, EU SUNT”** (Ioan 8:58). Spunând aceasta, El s-a identificat cu Acela care S-a arătat lui Moise în rugul în flăcări – **„Eu sunt Cel ce sunt”**(Exod 3:14). Numai Dumnezeu putea face o asemenea afirmație. Rostită de un om sau de un înger, aceasta era o blasfemie. Atunci Iudeii au luat pietre ca să-L ucidă.

Ei erau neștiutori cu privire la ziua pedepsei lor divine. În adevăr Domnul Isus este tot ceea ce a spus că este și chiar cu mult mai mult decât atât. El are un nume pe care nimeni cu excepția Lui nu-l cunoaște (Apocalipsa 19:12). El este Dumnezeu, dincolo de ceea ce ne-a fost descoperit sau putem să înțelegem. El este autorul credinței noastre înainte ca noi să credem. El este sfârșitul credinței după ce noi am terminat totul.

Ceea ce ne-a arătat despre Sine Însuși este măreț și nu se poate descrie în cuvinte. În Evanghelia lui Ioan, Domnul Isus a făcut alte afirmații minunate: **„EU SUNT Păstorul cel Bun ...EU SUNT Ușa** (ușa mântuirii) **... EU SUNT Lumina lumii ... EU SUNT Calea, Adevărul și Viața”**. Ioan a spus că dacă s-ar fi scris toate lucrurile cu privire la lucrarea Domnului Isus de pe pământ, cărțile acelea nu ar fi încăput în lume.

Cu cât mai puțin pot eu să apreciez așa cum trebuie, cu hârtie și creion, atributele cerești descoperite în broșura finală a lui Ioan! Este evident că noi doar zgâriem suprafața în această cărțuie. Nu, asta nu este decât o picătură microscopică dintr-un ocean infinit. În Apocalipsa afirmațiile continuă și ating punctul culminant în ultimul capitol. **„EU SUNT Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel de pe urmă, Începutul și Sfârșitul ... EU SUNT Rădăcina și Sămânța lui David, Luceafărul strălucitor de dimineață”** (Apocalipsa 22:13,16).

În afara Fiului Său neasemuit nu este nici o figură mai impunătoare în întreaga Biblie ca David, fie pe plan național, fie pe plan spiritual. În spatele lui David – a liniei sale strămoșești, a ungerii, pregătirii și domniei lui – era Unul numit, în textul nostru, Rădăcina. El este Autorul nevăzut al istoriei lui David. Este metoda Lui să-i coboare pe candidații mai capabili și să-i ridice pe cei mai neînsemnați. El dă afară pe cel sigur și încrezător în sine și găsește un loc pentru cel

nepotrivit. El folosește pe cel obișnuit și lipsit de pretenții ca să-Și ducă la îndeplinire lucrările lui puternice.

În spița de neam a lui Iuda, după o selecție riguroasă, Rădăcina a adus o femeie păgână fără moștenire în Israel, dar Rut a avut o inimă plină de credință. Ea s-a căsătorit cu Boaz și, bunătatea, demnitatea și credincioșia au luat naștere în moștenirea lui David. De la o vârstă fragedă David a dat dovada unei inimi însetate după Dumnezeu, dor pe care îl exprima prin vocea și harfa lui. Când a sosit vremea pentru ungerea împărătească, șapte frați mai mari au trecut prin fața proorocului Samuel, dar fiecare a fost respins pe rând. Cel de-al optulea a fost adus de la păscutul oilor și spre uimirea celorlalți, a fost uns ca viitor împărat. El a devenit un ucigător de giganți, un general al unei armate răzvrățite și în final, un mare împărat și prooroc.

Din punctul de vedere al umanității Sale, Hristos este lăstarul lui David. El este Fiul Omului. Nașterea Lui a fost coridorul de trecere dinspre o poziție de slavă spre paiele unui grajd din Betleem. Un prooroc și o proorociță care nu aveau loc în ierarhia religioasă din vremea aceea l-au binecuvântat. Copil fiind, El a îndurat o călătorie până în Egipt și înapoi, după care a locuit în Galilea. S-a jucat pe străzile unui Nazaret modest. Era foarte tânăr când l-a uimit pe marii teologi de la Templul lui Irod. A fost botezat și a cunoscut puterea Duhului Sfânt. A fost ispitit de diavolul în toate felurile, ca și noi; totuși El a rămas fără păcat. A cunoscut oboseala, foamea, setea și durerea.

Mai mult decât atât, în trupul Lui uman, El avea un duh zdrobit de povara păcatului unei lumi blestemată. A plâns oile fără păstor. A plâns biruința morții asupra societății omenești. Fățarnicia, corupția și materialismul l-au înfuriat. Și-a supus trupul la nopți de rugăciune și la zile de lucru. Sudoarea Lui era ca niște picături mari de sânge.

Slava a strălucit deasupra satelor din împrejurimile Galileii. A umplut pridvorul lui Solomon cu o lumină mai mare decât a sfeșnicului cu cele șapte candelă din locul sfânt. El a fost un Preot, nu din seminția lui Levi, ci asemenea lui David, din seminția lui Iuda și după orânduiala lui Melhisedec. Nici una din căile Lui nu s-a potrivit cu un tipar normal. El a fost „ieșit din tabără.” El trăiește astăzi ca să mijlocească în cer pentru cei care nu au pe nimeni care să le pledeze cauza.

Unul dintre cele mai misterioase și minunate fenomene din toată Biblia a fost luminarea Neamurilor. Împărații din Răsărit nu ar fi putut cunoaște nimic despre Rădăcina lui David. Ei aveau nevoie de un semn care să poată fi văzut dincolo, departe de granițele lui Israel. Dumnezeu le-a dat un semn pe cer. Ne mirăm de credința sutașului roman și a femeii siro-feniciene. Domnul i-a lăudat pe Naaman, generalul sirian și pe văduva din Sarepta care l-a hrănit pe Ilie. Dumnezeu a fost întotdeauna un Dumnezeu al lumii întregi. El S-a îndurat de Ninive, capitala Asiriei și a lucrat prin Cir, împăratul perșilor.

Isaia a proorocit că Domnul Isus urma să fie o lumină pentru Neamuri. Cum s-au mai adunat sub acea Lumină și ce frumos au înflorit sub ea, după ce Pavel a mers din cetate în cetate, vestind bogățiile nepătrunse ale lui Hristos! Luceafărul strălucitor de dimineață S-a înălțat deasupra țării lui Israel și a luminat întreaga lume cuprinsă de întuneric.

Domnul Isus a spus că Scripturile mărturisesc despre El. Astăzi ele încă mai strălucesc și ne conduc la Hristos. Apostolul Petru a văzut Scriptura proorocită ca o candelă într-un loc întunecos. Ea își arde mărturia prin întuneric până când va apărea șă orizont Luceafărul de dimineață (2 Petru 1:9). Zaharia a spus: „***Ne-a cercetat Soarele care răsare din înălțime, ca să lumineze pe cei ce zac în întunericul și umbra morții***” (Luca 1:78,79).

Trebuie să introduc acum mărturia lui Charles Finney, care, atunci când în jurul lui nu se găsea nici o mângâiere pentru sufletul lui întunecat, a apelat la Biblie. Scripturile l-au condus în rugăciune, rugăciunea la pocăință și în final la o mare descoperire a Domnului Isus Hristos.

„Nu era nici foc, nici lumină în cameră; cu toate acestea mi s-a părut luminată ca ziua. După ce am intrat și am închis ușa m-am simțit ca și cum aș fi întâlnit pe Domnul Isus Hristos față în față. El nu a spus nimic, dar S-a uitat la mine în așa fel ca să mă facă să cad la picioarele Lui ... Am plâns tare, ca un copil ... I-am spălat picioarele cu lacrimile mele”.

Haideți să nu fugim de aceste raze pătrunzătoare. Să le lăsăm să pătrundă în orice crăpătură și fisură până când tot păcatul nostru va fi descoperit. Hristos descoperă numai ceea ce poate curăți. El este Lumina nu numai a lumii, ci și a cerului. El mai întâi cercetează viața omului, după care Își îndreaptă razele către cer ca să-i deschidă aceluia bogățiile neprețuite ale slavei. El a rupt perdeaua cerului în două și descoperă bucuriile minunate a **„tot felul de binecuvântări duhovnicești, în locurile cerești”** (Efeseni 1:3).

Invazia luminii divine ne face nu numai să vedem, ci și să bem din apele vieții. Domnul Isus este apa vieții. Pământul poate să înmugurească și să înflorească și din alte surse, dar nimic din acesta nu poate fi transplantat pe marginile străzilor din Noul Ierusalim. Programele Bisericii și orele de câștigarea sufletelor pot să umple șiruri întregi de scaune. Toate izvoarele pământului pot fi direcționate către canalele creștine – problema nu va fi rezolvată. Numai cele care se varsă de pe vârfurile înalte ale Paradisului se vor întoarce de unde au venit cu o recoltă bogată.

Domnul Isus este Pomul Vieții. În Noul Ierusalim nu vor fi cimitire, capele memoriale sau procesiuni funerare. În arhivele lui nu există registrul morților, ci numai o carte a vieții. Nici o religie, biserică, nici un proroc sau dumnezeu nu va putea pregăti o pagină pentru această carte. Este documentul care ne asigură accesul liber în cer. Mulțumiri fie aduse Mielului! **„Ia-i dat putere peste orice făptură, ca să dea viață veșnică tuturor acelor pe care I i-ai dat Tu”** (Ioan 17:2). Pentru cei care sunt părtași la Pomul Vieții, viața depășește tot ceea ce putem să înțelegem sau să ne imaginăm acum. Sufletele noastre vor fi puse în mișcare ca un satelit în spațiu, fără combustibil sau direcție prestabilită. Vom călători la infinit într-o veșnicie a bucuriei, a dragostei, și a păcii.

Domnul Isus este veșnicul și neschimbătorul EU SUNT. EL ESTE **„același ieri și azi și în veci”** (Evrei 13:8). Domnul Isus încă mai stă în mijlocul sfeșnicilor de aur. Apa vieții încă se mai revarsă. Lumina din cer încă mai strălucește. Toată minunea care a înfrumusețat țara lui Israel în urmă cu 2000 de ani ne este încă disponibilă. Tot ceea ce Ioan a văzut în locurile cerești este încă actual. Sângele nu și-a pierdut puterea de a răscumpăra. Viața de înviere încă mai înviorează inimile moarte. Păcătosul încă mai poate veni la piciorul crucii. Creștinul declarat încă mai poate reveni de la ritualurile moarte la realitate. Cei înșelați încă mai pot fi eliberați de sub puterea mincinoasă a lui Satan. Inima înfometată încă mai poate schimba golul lăuntric care o stăpânește cu plinătatea Hristosului din Apocalipsa.

Aici este o carte unică scrisă cu un penel neîndemânat. Se referă la cea mai magnifică personalitate care a umblat vreodată pe cărările omului muritor. Nu sunt vrednic să-I pronunț numele și cu atât mai puțin sunt capabil să prezint o frântură din calitățile Sale. Totuși Psalmistul poruncește: **„Tot ce are suflare de viață să laude pe Domnul”**.

Deci, nădăjduiesc că nu sunt prea îngâmfat în încercarea de a expira, din ceea ce am inspirat, în timp ce am cugetat la Hristosul din Apocalipsa.

Lowell Brueckner

Leonard Ravenhill a spus: *„Dintr-o duzină de cărți pe care le am despre Apocalipsa, această carte m-a mișcat cel mai mult”*.